

İstanbul'da Greif çuval fabrikasında işgal! Greif'in sesini, sesimiz yapalım!

Gerçek

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

Greif çuval fabrikası işgali ve gelişmeler
Cerrahpaşa, Ena Tekstil, THY, Feniş işçilerinin
mücadeleleri
Hakkını arayan üniversite emekçilerine verilen
cezalar ve çıkarılan özel yönetmelik
İşçinin ekonomi rehberi

sayfa 2-3-4-5

Şubat 2014 / Sayı: 52

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İsyanımız sandığınızdan büyük!

Sandık! Milli irade mi sandınız? Yanıldınız! Tayyip Erdoğan, sandıktan en çok oyu biz aldık, Taksim'e AVM'yi de Kışlayı'da dikeriz, AKM'yi de yıkarız dediğinde karşısında gerçek bir iradeyi, halkın iradesini bulmuştu. Öyle bir irade ki gaz atsan da dağılmıyor, su sıksan da yılmıyor, gözünü çıkarsan da geri adım atmıyor, öldürsen de dönmüyor!

Halkın iradesi, Taksim'i Tahrir yaptı. Barikatlarla çevirdi. İnşaat lobisinin, sermayenin iradesini sokmadı Taksim'e. Çaresiz kalmış hükümet ne önermişti? Hatırlayan var mı? Referandum! Halkın iradesini sandığa gömmek için!

Gezi'deki direniş halk isyanı oldu. 81 ilin 80'inde 3 buçuk milyon insan eylemlere katıldı. Öyle büyük bir gücü ki bu, yarattığı depremle AKP'nin üzerinde yükseldiği çürük kolonlar birer birer çatlamaya başladı. Dökülen sıvaların ardından tüm pislik ortaya saçıldı. Yıkılmanın eşğine gelen AKP hükümeti ne dedi? Sandık! Yolsuzluğa, rüşvete batmış iktidarını aklamak. Bunun için de halkın isyanını, itinayla siyasetin dışına atılmış, borç batağına sokulmuş, hayat galesinden kafasını kaldıramaz hale getirilerek iradesizleştirilmiş yığınların ölümcül ataletinde boğmak için!

Bugün AKP milli iradesizliğe dayanıyor! Biz halkın iradesine! Halkın iradesinin adresi de hesap sorulacak yer de sokaktır. Peki ya sandık? "Çalan ama iş yapan"la "hırsız ama sosyal demokrat"ın, "dürüst ama kazanamaz"la "faşist ama AKP karşıtı"nın yarıştığı yerde kazananın halk olmayacağı baştan belli değil mi?

Feniş işçisi, Yatağan işçisi haklarını almak için düşünce yollara, Greif işçileri fabrikanın kapısına çuvaları yığıp da işgale kalktıklarında, gençlik barikatlara elden ele taş üstüne taş koyduğunda, oylarını çoktan kullandı aslında. Kullanılan oy isyanın oyudur. Halkın isyanı sandıklarından büyüktür!

Şimdi yine karşımıza sandıkları çıkarttıklarında, kötünün iyisine razı olmak, benimsemediğimiz adaylara oy vermek zorunda değiliz! Kavgada birleşip sandıkta ayrılmayalım! Hırsızlardan hangisi belediye başkanı olacak diye değil kanımızı emenlerin hepsi gitsin diye, 30 Mart'ta isyanımızın kırmızı oylarını atalım. Taşeroncuların, hırsızların, rüşvetçilerin, patronların, Amerikancuların, faşistlerin hepsi gitsin diyelim!

Gerçek

İsyanımız sandığınızdan daha büyüktür!

**Oylar boşa gitmesin! Hepsi gitsin!
30 Mart'ta KIRMIZI OY kullanıyoruz!**

**İsyan ve seçimler:
Sandıkları
isyanın oyları ile
dolduralım!**

6-7

**Tayyip Erdoğan
uçurumun kenarında,
Türkiye'yi de
sürüklüyor!**

8-9

**Halkın isyanı
yargılanamadı!**

Devrimci İşçi Partisi,
halk isyanının sesini
mahkeme kürsüsüne taşıdı!

15

Cerrahpaşa işçileri direnerek kazandı!

İstanbul Üniversitesi'nde çoğunluğu Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde çalışan 11 taşeron işçisi yeni yılda taşeron şirketin değişmesi ile işten atılmıştı. 13 Ocak günü Dev Sağlık İş sendikasının öncülüğünde Cerrahpaşa'da çadır kurarak direnişe geçen işçiler 22 günlük mücadelenin sonunda işlerine geri döndü. Bu zaman zarfında yemekhane boykotları düzenleyen ve direniş çadırında mücadelelerini ve ekmeklerini paylaşan işçiler haklı bir zafer kazandı.

4 Şubat günü bir basın açıklaması ile mücadeleye destek veren sendikalar, üniversite çalışanları ve Kocamustafapaşa Dayanışması bir araya geldi ve birlikte kurulan direniş çadırı yine birlikte kaldırıldı. Eylemde sık sık atılan "bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganları

direnin kazanılmasına rağmen devam eden haksızlıklara karşı mücadelenin süreceğini ifade ediyordu. Eylemde konuşma yapan Dev Sağlık İş Genel Başkanı ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, kazanılmış haklar ortadayken, mahkeme kararlarını uygulamayan idarecilerin yasadışı konuma geçtiğini vurguladı.

Cerrahpaşa direnişi kazanırken taşeron sorunu İstanbul Üniversitesi'nde gündemin üst sıralarında kalmaya devam ediyor. Başta Eğitim-Sen olmak üzere çalışanların baskısıyla çeşitli fakültelerde taşeron işçilerine imzalatılmak istenen kölelik sözleşmeleri iptal ediliyor. Gelişen aşamada sendikaların birleşmesi ve sürecin peşini bırakmadan iş yerinde devam eden ihlalleri denetleyen bir inisiyatif oluşturması gerekiyor.

Ocak ayının son günlerinde, Bursa Demirtaş Sanayi Bölgesi'ndeki Ena Tekstil fabrikasında çalışan üç işçi, sendikalı oldukları için, çeşitli bahaneler öne sürülerek işten çıkartılmışlardı. Bunun üzerine, işçiler haklarını aramak için, fabrika önünde 24 Ocak Cuma günü eylem yaptılar. Sendikalı oldukları için işten çıkartıldıklarını, işveren diğer sendikalı olan işçileri "Sizin de sonunuz onlar gibi olacak, sendikadan ayrılın." diyerek tehdit ettiğini ve bazı işçileri sendikadan ayrılmaları karşılığında, yönetici, müdür yardımcısı gibi statü bakımından daha yüksek mevkilere getirmekle kandırmaya çalıştığını, göz boyamak için de birkaç işçiyi yönetici konumuna getirdiğini anlattılar.

Patron tarafından çadırları kaldırılan işçilerin üzerindeki baskılar devam ediyor. Çalışan işçilerden e-devlet şifrelerini isteyip sendika kayıtlarını kontrol etmek isteyen patrona karşı direnen işçilerden dört tanesi daha işten atıldı. Yasa çıkarken e-devlet şifresinin noter onayı gerektirmediği için "kolaylık" sağlayacağı söylenmişti. Görülüyor ki aslında yasalara uymayan işverenin denetlenmesi gerekirken, bu sistem de işçilerin "denetimini" kolaylaştırmıştır. Yasal olan sendikalaşma hakları bile patronlar tarafından ellerinden alınan işçiler, hukuki yollardan direnişlerini sürdürüyorlar. Açtıkları davanın sonuçlarını bekleyen emekçiler, mücadelelerini sürdürmeye devam ediyorlar.

Hükümet Aloğlu'na, bankalara kıyamıyor, Feniş işçisinin hakkı ödenmiyor!

Feniş Alüminyum işçilerinin ücret alacakları ve tazminatları için fabrikalarını terk etmeyerek verdiği mücadele devam ediyor. İşçilerin, patronun villasını tespit edip hesap sormalarının ardından uzun süren bekleyiş, yerini Ankara nezdinde hızlanan girişimlere bırakmıştı. Ancak hükümetin ve Hak-İş'in tavrı, alacaklarının ödeneceği beklentisiyle işçileri oyalamak oldu. Barolar Birliği'nin de girişimleriyle işçi alacaklarına yasal öncelik tanıyacak bir düzenleme, alacakların işsizlik fonundan ödemesi ve patron Sedat Aloğlu'nun geçmiş iki seneye kadar mali incelemeye tabi tutulması gibi talepler masaya getirilmiş durumda.

Bu aşamada işçilerin alacaklarını alabilmeleri için her türlü girişim değerlidir. Ancak bu girişimler ortada olan gerçekliğin üzerine örtmemelidir. Feniş işçilerinin yaşadığı mağduriyetin giderilmesinin zor bir süreç gerektirdiği, patron Sedat Aloğlu, AKP hükümeti ve Hak-İş'in el ele yarattığı bir efsanedir. Bu efsaneye inanırsanız, hükümet ve sermaye tarafından sürekli yağmalanan işsizlik fonu, hiç değilse bu alacaklar için kullanılabilir diyebilirsiniz. Oysa bu tür bir çözümün anlamı patron Sedat Aloğlu'nun Feniş işçilerine olan borçlarının ücretlerinden yapılan kesintiler fonda biriktirilen tüm işçiler ta-

rafından ödenmesidir. İşçiler haklı olarak bu paranın devlet tarafından Aloğlu'ndan tahsil edilerek tekrar fona konmasını istiyor. Ancak devletin kendi bütçesinden değil de işçilerin birikiminden tırtıklayarak yaptığı bir ödemeyi tahsil etmekte istekli ve ısrarlı olacağını düşünmek gereğinden fazla iyimserlik olur.

Gerçek olan şudur ki, işçilerin alacaklarının tahsili zor değildir. Bu alacakların tahsil edilememesinin sebebi yasal zorluklar değil patron ve hükümetin el ele vermiş olması, Hak-İş konfederasyonunun ise işçinin haklarını almak yerine Tayyip Erdoğan'ı aklamaya öncelik vermesidir. İşçi düşmanı yasaları torbaya doldurup bir gecede çıkararak hükümet niye işçi alacaklarına öncelik tanıyacak bir yasal düzenleme yapmıyor? Madem Tayyip Erdoğan faiz lobisinden şikayet edip duruyor, neden modern tefeciler olan bankaların alacaklarına işçilerininkine göre öncelik tanınmasında ısrar ediyor? Hak-İş milyonlarca lira harcayıp Tayyip Erdoğan afişleriyle ülkeyi donatacağına bu soruları sormalıdır. Ortada sağlam irade varsa o da aylardır direnen Feniş işçilerinin iradesidir. Bu işçilerin hakkını vermeyenlerse sağlam kul hakkı yiyenlerdir.

AKP'li Hava-İş yönetimi THY işçisini sattı!

Basına THY'de işten atılan 305 işçinin geri dönmesi şeklinde yansıyan haberler hiçbir biçimde gerçeği yansıtmıyor.

Önemli bir çoğunluğu işe iade davalarını

kazanan işçiler davalarını geri çekmek ve işe sıfırdan başlamayı kabul ederek birikmiş haklarından vazgeçmek şartıyla işe geri almıyorlar. Hava-İş'in grev yasağına karşı başlattığı direnişin ve sonrasında bir yıl süren mücadelenin öncüsü 24 işçi ise Hava-İş'in yeni işbirlikçi yönetimi ve THY yönetiminin ortak çabasıyla hiçbir biçimde geri alınmayacak.

Böylece göreve geldikten sonra ilk iş olarak grevi bitiren işbirlikçi Hava-İş yönetimi ikinci icraatı olarak da THY yönetimiyle el ele direnişçi işçileri kıymak oldu. Bu işçiler sadece haklarını aramıyordu. Aynı zamanda da sivil havacılık işkolunda grev ve direniş okulunu en yüksek derecede bitirmiş öncü işçilerdi. Bu işçiler, hak mücadelesi verecek bir sendika için kuşkusuz vazgeçilmez önemdedi. Ama AKP operasyonu ve Hava-İş muhalefetinin aymazlığı ile sendikayı ele geçiren Ali Kemal Tatlıbal başkanlığındaki yönetim mücadeleyi değil işbirliğini seçiyor. Dolayısıyla öncü işçilerin atılmasını THY yönetiminden çok onlar istiyor.

Halk isyanını işçi sınıfı ile birleştirmek için!

Biz Yüzde 99'uz Platformu çalışmalarına devam ediyor. Sen de gel, sesimize ses ver!

@bizyuzde99uz

Biz yüzde 99'uz

bizyuzde99uz@gmail.com

İstanbul'da Greif çuval fabrikasında işgal!

İstanbul Hadımköy ve Dudullu'da çuval üretimi yapan Greif(Sunjut) fabrikasında toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, Greif işçilerinin talepleri kabul edilmeyince işgal başladı. Toplamda 1500 işçinin çalıştığı fabrikalarda 1000'e yakın işçi, taşeron şirketler tarafından çalıştırılıyor. Toplamda 44 taşeron şirket var. Kölelik koşullarına mahkum edilen işçiler de kadrolu işçilerle birlikte DİSK/Tekstil sendikasında örgütlendi. 10 Şubat gecesi başlayan işgalde taşeron işçilerin kadroya alınması önde gelen talep. İşçiler ayrıca 4 ikramiye ve toplamda yüzde 30 oranında zam istiyorlar. İşgalci işçiler, 20 yıllık işçilerin bile 900 liraya çalıştığı bir ortamda taleplerinin insanca yaşamaktan ibaret olduğunu belirtiyorlar.

İşgal meşru bir yöntemdir

Fabrikayı işgal eden işçiler, kurdukları komiteler aracılığıyla işgali yönetiyorlar. Talepleri karşılanana dek mücadeleyi ve işgali sürdüreceklerini söylüyorlar. Greif işçilerinin bir yöntem olarak işgali benimsemeleri önemli bir adımdır. Çünkü, Türkiye ekonomisinin girdiği krizde, işyerlerinden kemer sıkma bahanesiyle işçi çıkartmanın yaygınlaşacağı bir döneme adım adım girilmektedir. Böyle bir

dönemde Greif deneyiminin gösterdiği işgal, kitlesel işten çıkartmalarda ve bol sıfırlı toplu sözleşmelerde başvurulacak bir yöntemdir. Greif işçilerinin bugün seçtikleri yol, gelecekte işçi sınıfının kitlesel mücadelelerinde sorunları çözmek için seçecekleri yoldur.

Taşeronluğu tümünden yok etmek için

Greif patronunun dayattığı taşeronluk sistemi, "böl-parçala-yönet" anlamına gelmektedir. Bu zamana kadar fabrikada işler, işçileri taşeronlara bölüp örgütlenmeyi ve birliği önleyerek yürüyordu. Fakat bir yıl önce başlayan DİSK/Tekstil örgütlenmesi işleri bozdu. Kadrolu-taşeron, tüm işçilerin aynı talepler etrafında kenetlenmesi, işgalin sağlam çimentodan yapıldığını gösteriyor. Kadrolu işçilerin de, taşeron işçilerin kadroya alınması için mücadeleye etmesi, patronun bölücülük yapmasını engelliyor.

Greif işçileri, fabrikada bütün taşeronluk sisteminin kaldırılmasını savunuyorlar. İşçi sınıfının taşeronlukla daha da köleleştirildiği bir dönemde Greif işçilerinin talebi, tüm işyerlerine yayılmalı. Yayınlarında ve afişlerinde "taşeron cumhuriyetine izin veremeyeceğiz" diyen DİSK başta olmak üzere tüm

sendikalar ve işçi örgütleri, taşeron karşıtı bu mücadeleyi sahiplenmelidirler. Greif işçilerinin fabrika işgalinin zaferi, taşeronlara karşı mücadele eden işçiler için önemli bir moral kaynağı ve emsal oluşturacaktır. Fakat, DİSK ve ona bağlı DİSK/Tekstil sendikası Greif işgalini bu ölçüde kavramaktan uzaktır.

İşçiler soruyor: Rıdvan Budak nerede?

10 Şubat günü, 40 kişilik Greif işçileri heyeti, DİSK/Tekstil sendikası binasına gittiklerinde karşılaştıkları manzara kapalı demir bir kapı oldu. Bunun üzerine DİSK genel merkezine giden işçiler, Arzu Çerkezoğlu'yla görüştüler. DİSK genel sekreteri Arzu Çerkezoğlu'na işgale ilgili bilgi verdikten sonra, DİSK'in işgali sahiplenmesini istedikler. Çerkezoğlu ise işçilere DİSK/Tekstil sendikasını adres göstererek sorunlarını orada çözmelerini istedi. Ancak DİSK/Tekstil sendikası, işçilerin sorunlarını çözmek bir yana işgale sahip çıkmamaktadır.

DİSK 47. yaşını kutlamadı, Greif işçisi yine derdini anlatamadı

"Madem DİSK işgale gelmiyor, biz onlara gideriz, derdimizi anlatırız" diyen Greif işçileri, DİSK'in 47.yıldönümü etkinliğine katıldılar. Salona, sloganlarla giriş yapan işçiler, "Yaşasın direnişimiz/DİSK Tekstil üyesi Greif işçileri" yazılı pankartlarını açarak, etkinliği salonun sağında ayakta takip ettiler.

Kani Beko'nun konuşması esnasında Devrimci İşçi Hareketi üyeleri, sahneye çıkıp pankart açarak Genel-İş avukatı Taylan Tanay'ın cezaevi sürecinde işten atılmasını protesto ettiler. DİH üyelerinin, sahneden inmeme ve gerginliğin artması üzerine etkinlik iptal oldu.

Yaşanan arbeye sırasındaki müzakerelerde Greif işçilerinin salona kürsüden seslenmesi kararlaştırılabildi, ancak etkinliğin iptaliyle Greif işçileri salona hitap edemedi.

Sonuç olarak DİSK yöneticileri, taşeroncu başkan Sarıgül'ü onur konuğu olarak baş tacı ederken, taşeronlara karşı isyan eden Greif işçilerinin sesini yine duy(a)madılar.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Kuruluşunun 47. yılında DİSK, Greif işgalinde yaşıyor:

Mazide yaşamayı bırak! Direnişi yaşatmaya bak!

Greif, işçilerin başlattığı fabrika işgali ile birlikte artık sadece Hadımköy'de bir fabrika değildir. Bugün Türkiye işçi sınıfının en ileri mücadele mevzilerinden biridir. Gönderine taşeronlara karşı isyan bayrağı çekilmiş bir sınıf mücadelesi kalesidir. Greif işçilerinin işgal eylemi, taşeron sistemi ile köleliğe mahkûm edilmek istenen milyonlarca işçinin sesi ve umududur. Bu mücadeleyi güçlendirmek, yaymaya çalışmak ve kazanması için elden gelen her şeyi yapmak, safını işçi sınıfından yana seçenlerin boynunun borcudur.

Greif işçilerinin başlattığı işgal eyleminin meşruluğuna ilişkin sendikalar ya da iş kanununa bakmak boşunadır. İşyerlerinde 44 ayrı taşeron şirket barındıran ve neredeyse çuval üretiminin her bir aşamasını taşeronlaştıran, işçilerinin çoğunluğunu asgari ücretle çalıştıran, ne iş kanunundaki çalışma saatlerine ne de işçiye karşı kanuni sorumluluklarına riayet eden bir şirket söz konusu iken işçilerin hak arama eylemleri her durumda meşrudur, haklıdır.

DİSK Tekstil sendikasının toplu sözleşme görüşmeleri süreci ne aşamada olursa olsun işçilerin hep birlikte aldıkları eylem kararlarını tanıması ve savunması gerekir. Çünkü bir toplu sözleşme yapılacaksa bu ancak tarafların en temel sorumluluklarını yerine getirmesine şart koşar. Fabrika işgali hiç birşey başarmadıysa, işçileri patronla eşit konuma getirmeyi başarmıştır. İşçilerin menfaatlerini ve haklarını korumak isteyen bir sendika için gerçek bir toplu sözleşme süreci ancak şimdi ve işçilerin gücüne güvenerek başlayabilir. DİSK Tekstil yönetimi işçilerden kaçarak, işçilerin kararlı eyleminin arkasında durmayarak, her türlü hukuksuzluğu devam ettirmek isteyen patronun ekmeğine yağ sürmektedir. Bu tutum terk edilmediği müddetçe DİSK Tekstil sendikasını arayan Şirinevler'de sendika tabelasının olduğu binaya değil Hadımköy'deki Greif fabrikasına gelmelidir. Çünkü işçilerin hak ve menfaatlerinin, üstelik de sadece Greif işçilerinin değil tüm işçi sınıfınının savunulduğu yer orasıdır.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) aynı şekilde bu direnişe sahip çıkmak zorundadır. Dahası üyesi olan DİSK Tekstil sendikasının yönetimini de bu doğrultuda davranmaya zorlamalıdır. DİSK'in

üye sendikalarının iç işleyişine karışamayacağı söylemi utanç vericidir. Greif işçisi tüm işçi sınıfı için, özellikle de milyonlarca taşeron işçisi için ayağa kalkmışken, bu büyük mücadele bir sendikanın iç sorunu olarak gösterilemez. DİSK Tekstil bu tavırla DİSK'i DİSK yapan temeli dinamitlemektedir. Buna müdahale edilmezde DİSK'in de çöküşü kaçınılmaz olacaktır. Her fırsatta Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlardan dem vuran DİSK, bugünün Kavelcileri olan Greif işçilerini desteklemiyorsa sınıf mücadelesi vermiyor sadece nostalji yapıyor demektir. 47. kuruluş yıldönümünü kutlayan DİSK, geleneğinde sınıf mücadelesi adına ne varsa bugün onu temsil eden, günlerdir aç, uykusuz direnen Greif işçilerini baş tacı edeceği yerde kapı dışarı etmeye çalışıyorsa 15-16 Haziran'ların, Demirdökümler'in, Sungurlar'ın, 1 Mayıs'ların DİSK'i de mazide kalmış demektir. Bugün Greif işçisinden ayrı bir DİSK yoktur. Sınıf mücadelecisi DİSK'i maziden alıp günümüze taşıyacak olan da onlardır. Onların direnişini yaymaya ve güçlendirmeye çalışanlardır.

Bu çelişkiler içinde DİSK'in Şişli'de düzenlediği kuruluş yıldönümü etkinliği yarıda kalmıştır. DİSK de etkinlik gibi mazi ile günümüz arasında adeta arafta kalmış durumdadır. DİSK'i bu araftan kurtararak işçi sınıfının mücadelesine tekrar kazandırmak tüm DİSK'lilerin ve işçi sınıfı dostlarının sorumluluğudur. DİSK Yönetim Kurulu derhal olağanüstü bir toplantı yaparak Greif işgalinin kazanması için konfederasyonu seferber etmelidir. DİSK Tekstil bürokratlarının işgali bitirme çabalarının aksine bu işgale destek eylemlerini örgütlemeye girişmelidir. Son olarak 47. kuruluş yıldönümü vesilesiyle bu yıl DİSK'in "emek ve onur" ödülüne layık görülen işçi sınıfı dostu, saygıdeğer aydın Korkut Boratav'a çağırımızdır: DİSK tüm geleneklerine ve ilkelerine, emeğin ve onurun gereklerine uygun biçimde, direnen Greif işçilerine sahip çıktığını açıklayana ve hem maddi hem de manevi olarak devam etmekte olan fabrika işgaline destek oluncaya kadar Korkut Boratav bu ödülü almamalıdır. Çünkü biliyoruz ki Korkut Boratav ve tüm DİSK'liler için en büyük ödül Greif işçilerinin kazanması olacaktır.

Asıl kutlama Greif'te, işgal meydanında yapıldı

15 Şubat'ta Greif işçileri, DİSK'in 47.yıldönümünü fabrikada, taşeroncu Sarıgül'le değil, sınıf dostlarıyla beraber kutladılar. DİSK'in kuruluş ruhuna uygun bir mücadele-cilikle taşeronlara karşı öne atılan işçiler, patronun tehdit mesajlarına boyun eğmeyeceklerini bu etkinlikte de haykırdılar.

Çeşitli kitle ve işçi örgütleri, sol partiler ve mahalle dayanışmalarının da destek verdiği etkinlikte sandalyeler doldu, birçok katılımcı etkinliği ayakta izledi.

Bu satırlar yazılırken, Greif işçileri DİSK-Şişli'deki Genel Merkez binasının kapısına yeniden dayanmış, DİSK'ten destek bulma çabalarını sürdürüyorlardı. Greif'e TOMA'lar bile ziyarete gelmiş ancak ne DİSK/Tekstil genel başkanı Rıdvan Budak ne de DİSK'in herhangi bir yöneticisi fabrika işgalini ziyarete gelmemişti. DİSK'e ve ona bağlı sendikaların yöneticilerine sormak gerekiyor: Neredesiniz? Taşeronlara karşı yüzlerce işçi ayağa kalkmışken, işçiler fabrikada tüm kontrolü ellerinde tutarken sizi engelleyen nedir?

17 Şubat 2014

Devrimci İşçi Partisi diyor ki

Greif'in sesini, sesimiz yapalım!

- Greif işgalinin açtığı yoldan ileri: Tüm işyerlerinde, fabrikalarda, sektörlerde taşeron işçiler kadroya! Taşeron çalıştırmak yasaklansın!
- Bu daha başlangıç mücadeleye devam: Krize karşı hazırlanalım. İşten çıkartmalara ve hak gasplarına hayır. Patronların saldırılarına karşı işgal!
- Köleliğe mahkum değiliz, gelecek bizim ellerimizde. Üretmesini bilen bu eller yönetmesini de bilirler! İşçi denetiminde tazminatsız ve bedelsiz kamu-laştırma!

Greif işçilerinin mücadelesi üzerine Gerçek gazetesi okuru bir işçinin kaleminden...

Yan yana dizilmişler, birazı sağda pek çoğu artık solda. Elleri bellerinde, hepsi ayakta. Sol omuzlarında aydınlık, sağ omuzlarında ise enkaz... Gelişi güzel sıralanmış onlarca pankart, dergi, bildiri Yarıyı kirli, bir çoğu kinli Rüzgar iki gündür kepçeyle dağıtıyor kendini Ayaz, soğuk... selamını veriyor Yağmur biraz daha kardeşçesine, üflüyor sanki. Kalın fabrika sitelerinin ortasında geniş bir avlu, Dün benzi solmuş, genzi çıkmış yüzlerin Bugün gırtlak gırtlak havada patlıyor sloganları Ve binler yemine tutulur 44 taneydiler, biz biniz. Belki bin taneler, biz milyonlarız. Can çıksa, karalansa da gözlerimiz, Akıp gitse hayat son kez Kazanmak için elbet direneceğiz! Ve son sözüümüz İşgal, işgal, işgal...

YÖK disiplin yönetmeliği: Yolsuzluk serbest, hak aramak yasak!

Nilgün Ongan

1982 yılında yürürlüğe giren YÖK Disiplin Yönetmeliği bugüne kadar birçok kez değiştirilmiş ve son değişiklik de 28897 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanarak birkaç gün önce yürürlüğe girmiştir. Yapılan değişikliklerle 12 Eylül’ün düzenlediği “suç” tanımı pek değişmemekle beraber kimi ceza maddeleri yönetmelikten çıkartılmış, kimi “suçlar” için de daha hafif cezalar öngörülmüştür. Üniversiteler üzerindeki baskı rejimini hiçbir biçimde hafifletmeyen bu yönetmelik değişikliği aslında tam da “**kaldirılan cezalar**” bağlamında iyice irdelenmelidir.

Yolsuzluğa kalkan

Yönetmelikten çıkartılan cezalardan ilki “**Yönetim Görevinden Ayrılma**” cezasıdır. Eski yönetmeliğe göre bu cezayı gerektiren fiil ve hallerden bazıları şöyledir:

- Yöneticinin yönetimi altında bulunan kurum veya bununla ilgili bir teşebbüsten doğrudan veya aracı eliyle menfaat sağlama,
- Bir üst yönetici veya kurulun talimatlarına uymamak,
- Yönetimi ile sorumlu olduğu yerde çalışma barışı ile ilgili önlemleri almamak,
- Makam aracını veya resmi hizmete mahsus taşıtı yasal sınırlar dışında kullanmak,
- Yönetimi ile sorumlu olduğu birimin

idaresinde ihmalde bulunmak, mevzuatın verdiği görevleri yerine getirmemek.

Yönetmelikte yapılan değişikliklerle birlikte yukarıdaki fiilleri işleyen yöneticilerin **yönetici pozisyonlarını sürdürüleceği** ve örneğin “doğrudan veya aracı eliyle menfaat sağlama” halinde herhangi bir üniversite mensubu gibi cezalandırılacağı anlaşılmaktadır. Buna göre “yönetici pozisyonu” disiplin cezasından muaf tutulmakta ve bu pozisyonlar için ciddi bir koruma getirilmektedir. Yönettiği birimin idaresinde ihmalde bulunan yöneticiler bile “yöneticilik” halini sürdürebileceklerdir.

Öte yandan üst yönetici ve kurul talimatlarına uyulmaması halinde de “yöneticilik” pozisyonunun devam edecek olması, bugünlerde gündeme damgasını vuran “paralel yönetim” tartışmalarını çağrıştırmaktadır. Bu yanıyla düzenlemenin zamanlaması da son derece **manidar** olmuştur.

Güvenilir kadroları muhafaza etmek yolunda “resmi kadrolaşma düzenlemesi” olarak nitelenebilecek bu değişikliklerle beraber kimi durumda sade yöneticilik pozisyonu değil bizzat yöneticinin -bir üniversite mensubu olarak- kendisi de cezadan muaf kalabilecektir. Şöyle ki;

Örneğin bir üniversite mensubunun görevi ile ilgili olarak her ne şekilde olursa olsun çıkar sağlaması **kademe ilerlemesinin durdurulmasını gerektiren fiiller** arasındadır. Ancak kıdemli bir yönetici açısından bu cezanın fiili bir karşılığı bulunmayabilir.

Yönetim kadrolarını koruma telaşının

bir diğer göstergesi de rektörlere ilişkindir. Yönetmeliğin eski halinde rektörlerin görevden uzaklaştırılabilmesi için Yükseköğretim Yürütme Kurulu kararı aranırken, yapılan değişiklikte bu yetki Yükseköğretim Genel Kurulu’na verilmiştir.

Tüccar öğretim üyesine teşvik

Yeni YÖK disiplin yönetmeliği ile izin-siz olarak başka yerde çalışmak veya **serbest meslek icra etmek** ceza gerektiren bir fiil olmaktan çıkartılmıştır.

Yönetmelikteki bu değişiklik ilk bakışta öğretim elemanları açısından çalışma imkanlarının genişlemesi gibi görülse de esas olarak genişleyen vakıf üniversitelerine sunulan fırsatlardır. Böylece öğretim kadrosu oluşturmada zorlanan vakıf üniversitelerinin, kamu kaynaklarıyla finanse edilmiş yetişmiş kadrolara ulaşması yolundaki bir engel daha kaldırılmış olmaktadır.

Diğer yandan öğretim üyelerinin doğrudan ticaretle uğraşması hali hazırda yükseköğretimin niteliğini düşürmektedir. Öğretim üyeleri vakitlerini yüksek gelir getiren yan faaliyetlere yöneltirken, üniversitede öğretim görevi daha fazla asistanların üzerine yıkılmakta, angarya artmaktadır. Öğretim üyeleri ticari bağlarla sisteme bağlandıkça halkın genel istek ve çıkarlarını yansıtan bilimsel çalışmalar para getirenlerin karşısında arka plana atılmaktadır.

Performansa göre iyi hal

Yenilenen yönetmelikte dikkat çeken bir başka nokta ise “iyi hal” durumuna ilişkindir. Buna göre ceza indirim koşulları “geçmiş hizmetleri sırasında olumlu çalışma veya iyi sicil” iken yeni durumda bu koşullar “olumlu çalışma veya ödül veya başarı belgesi” olarak düzenlenmiştir. Bu değişiklik; üniversite mensupları üzerindeki iyi sicil baskısının hafifletilmesi olarak yorumlanabileceği gibi bundan böyle sade akademik üretimin değil disiplin unsurlarının da piyasacı performans sisteminin bir unsuru

haline dönüştüğünü de düşündürmektedir.

Demeç vermek hala suç

Yönetmelik değişikliğinin en “olumlu” kabul edilen tarafı; öğretim üyelerinin resmi konularda basına demeç veya bilgi vermesinin bundan böyle “kademe ilerlemesinin durdurulması” yerine “kınama” ile cezalandırılacak olmasıdır. Buna göre akademisyenlerin **resmi konularda** demeç ve bilgi vermesi hala “suç”tur.

Yapılan bu değişiklik; bir “ceza indirimi” biçiminde anlaşılabilir gibi fiilen uygulanamayan bir cezayı “**uygulanabilir kılma**” çabası olarak da düşünülebilir. Ancak verilen ceza her ne olursa olsun bu fiilin “suç” sayılması; **resmi konuların ne kadar akıl ve bilim dışı yürütüldüğünün ispatıdır**.

YÖK 12 Eylül’e sadakatini sürdürüyor

Yönetmeliğin değiştirilmiş hali, sade özü itibarıyla değil biçimsel olarak da 12 Eylül rejimine büyük ölçüde sadık kalmaktadır. Üniversite emekçilerinin toplu eylem ve iş mücadelesi hakları yönetmeliğe göre “suç” olmayı sürdürmekte, grev ve iş bırakmalar hala daha “ideolojik olanlar ve olmayanlar” biçiminde kategorize edilmekte ve resmi/egemen ideolojiye sadakatine şüphe duyulmayan “ideolojik olmayan” eylemler bile ceza gerektirmektedir.

Bu bağlamda üniversite bileşenlerinin dayanışmasına ve kolektif hak arama mücadelesine mani olmak için icat edilmiş olan “**öğretim çalışmalarını engellemek, görev yapılmasına engel olmak**” gibi “suç” fiilleri varlığını korumakta ve yeni yönetmelik gereği, eskisinden farklı olarak, **cebir ve şiddet unsurları içermese bile** bu hareketlere katılmak cezai yaptırım gerektirmektedir.

Ancak İLO sözleşmeleri, AIHM kararları ve her şeyden önce kamu emekçilerinin fiili meşru mücadele ile kazandığı sendikal eylem ve grev hakları, yönetmeliğin gündeme getirdiği yasakları geçersiz kılmaktadır.

Marmara Üniversitesi Faşizme Karşı Ayakta

Son zamanlarda artan ve Marmara Üniversitesi’nin genel bir sorunu olan eli satırlı, polisle rektörle işbirliği içinde olan faşistler Ocak ayının ortasında Marmara Üniversitesi öğrencisi, yurtsever arkadaşımız Yavuz Ulaş’ı Kadıköy Söğütluçeşme’de yürürken satırlarla demir sopalarla yaralamıştı.

Ayrıca, Haydarpaşa Kampüsü’nde 17 Ocak’ta ülkücü grubun Kürt öğrencilere saldırması sonucu kavga çıkmış, Hukuk Fakültesi 3. sınıf öğrencisi Ercan Acar da burada saldırıya maruz kalmış-

tı. Acar, ardından Kadıköy’de otobüs durağında beklerken gözaltına alınmış ve savcılık tarafından tutuklanma talebi ile Kartal’daki Anadolu Adliyesi Sulh Ceza Mahkemesi’ne sevk edilmişti. Mahkemeye yapılan itiraz sonucu Ercan Acar 25 Ocak’ta serbest bırakıldı.

Sol görüşlü öğrencilere yapılan baskılara ve ırkçı saldırılara karşı “Öğrencime Dokunma” diyen Eğitim Sen’li emekçilerin çağrısıyla 25 Ocak’ta arasında Devrimci İşçi Partili öğrencilerin de yer aldığı pek çok öğrencinin, örgütün ve platformun katıldığı bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleşti.

Eylem esnasında iki ayrı örgüt arasında bir tartışma çıkmış olsa da faşizme karşı mücadelede bu dönem örnek bir dayanışma gösteren Marmara Üniversitesi öğrencileri, faşizmi okuldan defetmek için kararlı olduklarını gösterdi.

Ethem’in katili ile grev yapan asistana aynı ceza!

Ethem Sarısülük’ü tabanca ile katleden polis memuru Ahmet Şahbaz’la ilgili emniyet soruşturması sonunda 24 ay kademe durdurma cezası verildi. Aynı günlere rastlayan biçimde Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi’nden 8 asistana da Gezi Parkı sürecinde KESK’in verdiği grev kararına uydıkları için aynı ceza verildi. Son dönemin moda deyimleriyle alınan kararlar ve kararların zamanlaması son derece manidar.

Verilen cezalar, Marmara Üniversitesi Rektörü Zafer Gül’ün ve İletişim Fakültesi Dekanı Yusuf Devran’ın üniversitede faşist saldırıları kollayan, muhalif öğretim elemanlarını baskı altına alan ve sendikal çalışmaları engelleyen tavırlarının son halkası niteliğinde. Özellikle Yusuf Devran son dönemde fişleme ve tehdit uygulamaları ile basında sıkça yer almıştı. Eğitim-Sen Devran hakkında suç duyurusunda bulunmuş, Devran’ın baskıcı ve ayrımcı uygulamaları uluslararası düzeyde yankı bulmuştu.

Marmara Üniversitesi asistanları “iki yıl kademe durdurma cezası” verilmesinin ardından: “İki yıl kıdem derecemiz yüksel-

meyeceği gibi zaten başkaları için gelen kadrolara, akademik birikimimize güvenip başvuramayacağız bile, sırf bize verilmesinin diye o kadrolar türlü oyunlar oynanmak zorunda kalınmayacak. Biz kimseyi fişlemedik; kimseyi iftira atmadık, psikolojik

şiddet uygulamadık, baskı yapmadık; kimseyi internette açtığımız sahte hesaplarla karalamadık; hiçbir doçente fiziksel saldırıda bulunmadık; hiçbir öğretim üyesini, asistanı, öğrenciyi, gazeteciyi tehdit etmedik; insan kayırmadık. Sadece bunları yapanlara boyun eğmedik, evet efendim-sepet efendim demedik. Bundan sonra da tertemiz alnımızı ve sicilimizi kimsenin kirletmesine müsaade etmeyeceğiz. En kısa sürede bu haksız-hukuksuz cezanın iptali için dava açacağız; bize “sınavlarda büyük aksaklıklar yaşanmasına neden olundu” iftirasını atan, bizi töhmet altında bırakan herkes için de suç duyurusunda bulunacağız. İnadına “bir ağaç gibi hür bir orman gibi kardeşçesine” Marmara İletişim’de var olmaya devam edeceğiz.” diyorlar.

Ethem’in katilinin kollanması ile Marmara asistanlarına yapılan zulüm aynı bütünün parçalarıdır. Bizim için de öyle, gençlerimizin katillerinden hesap sormanın yolu grevlerden, direnişlerden, halkın isyanını emekle büyütmeğe geçiyor.

İşçinin ekonomi rehberi

Yüksek faiz kimin lehine, kimin aleyhine?

Parababaları: Yerli ve yabancı parababaları, en başta bankalar yüksek faizden yararlanır. Böylece paradan para kazanarak servetlerine servet katarlar.

İnşaatçı patronlar, otomotiv şirketleri ve KOBİ'ler: Yeşili, doğayı, şehirleri katlederek yükselen beton blokları inşa eden ve pazarlayan patronlar, müşteri bulabilmek için bankaların düşük faizli konut kredileri vermesini ister. Otomotiv ve beyaz eşya tekelleri de kredili satışla pazarlarını genişletmek ister. Küçük ve orta ölçekli işletmeler, tekeli sermayeden çok daha fazla sermaye açlığı yaşar, işlerini büyütebilmek ve öykündükleri büyük patronlar gibi daha çok işi sömürebilmek için ucuz krediye ihtiyaç duyarlar.

İşçi, küçük esnaf, yoksul köylü: Başta işçiler olmak üzere, küçük esnaf ve yoksul köylünün çıkarı faizin toptan kaldırılmasındadır. İster klasik faiz, isterse de kâr payı adı altındaki İslami kılıfa sokulmuş olan faiz olsun, işçiye kölelik zinciridir, yoksul köylünün emeğini sömürür, küçük esnafın belini kırar.

Devrimci İşçi Partisi modern ve organize tefeciler olan tüm bankaların kamulaştırılmasını, faizin kaldırılmasını ve %1'in parasına para katacak değil %99'un çıkarına planlamaya yardım edecek tek bir devlet bankası kurulmasını savunuyor!

Merkez Bankası bağımsızlığı ne demek?

Merkez Bankası devletin resmi parasını basmakla yükümlü olan ve piyasa ekonomilerinde bankaların bankası olarak işlev gören kurumdur. Büyük sermaye, merkez bankasının hükümetten bağımsız olmasını savunur. Çünkü sermaye hükümetlerin işçilerin ve emekçilerin ihtiyaçlarını karşılayacak harcamalar yapılmasını, söz gelimi işçi ailelerinin yararlanacağı sağlık ve eğitim hizmetlerine büyük paralar harcanmasını, memurlara ve emeklilere yüksek maaş zammı, öğrencilere karşılıksız burs verilmesini istemez. Onlara göre işçiye memurlara gidecek her fazla kuruş enflasyona neden olur.

Merkez Bankası'nın para politikasını belirlemekteki en önemli silahlarından biri de faizdir. Yüksek faiz yatırım yapmak yerine paradan para kazanmayı teşvik eder. Ekonominin yavaşlamasına ve giderek işsizli-

ğin artmasına yol açar. Patronlar için kendi kârları azalacağına milyonlarca işçinin işsiz kalması daha iyidir. Ancak bu durum dünyanın her yerinde hükümete oy kaybettirir. Merkez Bankası bağımsızlığı bu noktada devreye girer. Ya gerçekten bağımsızdır ve hükümet ne derse desin patronların saf çıkarlarını gözetir. Ya da Türkiye'de olduğu gibi bizzat faizleri arttıran talimatı veren Başbakan'a (Erdoğan doların alıp başını gitmesine engel olmak için radikal faiz artışına onay vermiştir) "ben aslında yüksek faize karşıyım ama Merkez Bankası bağımsız karar alıyor karışamayız" deme fırsatı verir.

Devrimci İşçi Partisi'nin savunduğu işçi emekçi hükümeti, tek devlet bankası çatısı altında birleştirilecek olan bankalar sisteminde en ufak bir bağımsızlığa izin veremeyecektir. İşçi sınıfının ürettikleri ile oluşan zenginliğin toplumun emekçi çoğunluğunun çıkarları için kullanılması ancak işçi örgütlerince denetlenen, şeffaf ve demokratik merkezi planlamaya bağlı bir banka sistemiyle sağlanabilir.

Krizde patronlar ne diyecek? İşçinin cevabı ne olmalı?

Patron: Kriz var! Hepimizin fedakârlık yapması gerekli.

İşçi: Elde ettiğiniz ciroları, kârları şirketin borsada başarısı için tüm dünyaya duyururken biz işçiye ne hak ettiğimiz ücret artışlarını verdiniz ne de çalışma koşullarımızı iyileştirdiniz. Kusura bakmayın biz gecemizi gündüzümüze katıp çalıştık. Alinterimizi akıttık. Krizi biz yaratmadık. Krizi yaratan faturasını ödesin. Sen önce defterleri bir aç bakalım. İşçi denetimini kuralım, gerçekten durum nedir görelim. Zarar mı ediyorsun, yoksa işten çıkararak, aynı işi daha az işçiyle yaparak, iş saatlerini arttırarak, ücretsiz izin dayatarak kârlarını mı korumaya çalışıyorsun?

Patron: Kriz var! Daralmaya gidiyoruz. İşten çıkarmalar yapmak kaçınılmaz.

İşçi: Hayır kaçınılmaz falan değil! Patron kârından zarar etmesin diye işçinin emeğinden olması zulümdür. Kâr ederken sefasını süren patron zararına da katlanacak. Biz ekmeğimizden vaz geçmiyoruz. Ne ücretsiz izni ne de zorunlu mesaiyi kabul etmeyiz. Hiçbir arkadaşımızın işsiz kalmasına da razı gelmeyiz. Ya kârının azalmasına katlanırsın ya da şalterleri indiririz, esas zarar etmek neymiş o zaman görürsün!

Patron: Kriz var! Şirketi kapatır giderim.

İşçi: Cehenneme kadar yolun var! Biz çalıştık sen sömürdün. Biz ürettik sen götürdün. Üretimde aslanan işçidir. Sen olmadan da işler yürür. Hatta sensiz çok daha iyi yürür. Boyun eğip gitmeyiz. Gerekirse her köşesinde alinterimiz olan fabrikamızı işgal eder, kamulaştırılması için mücadele ederiz!

Altın döviz ne olacak diye telaşlanmayın! Krizde en iyi yatırım örgütlü olmaktır!

Altın, döviz piyasaları ve özellikle bor-

sa, kapitalizmin kumarhaneleridir. Bu piyasalardaki günlük gelişmeler büyük parababalarının yaptığı spekülasyon ile her an yön değiştirebilir. İşçi ve emekçiler olarak bu piyasalarda oynayacak birikimlerimiz olmasa da gelişmelerden doğrudan etkileniyoruz. Dolar fırladığı zaman maliyetler artar. Bu da derhal evimizin içine hayat pahalılığı olarak yansır. Patronun dolarla borcu varsa maliyetler arttı diye işten çıkartmaya gider. Patronun dolarları bolsa nasılsa spekülasyondan para kazanıyorum diyerek sermayesini üretimden çekebilir. Bunun anlamı yine işsizliktir. İhracat yapan firma döviz pahalı olduğunda (TL'nin değeri düştüğünde) malı dolar cinsinden ucuzladığından daha çok üretim yapar. Kazancını arttırabilir de. Ama bunun işçi için anlamı karşılıksız fazla mesaidir! Eşini çocuklarını göremeden, patronun kârları için geçirilen gecelerdir. Faiz arttığında patron bankadaki parasına para katar, işçinin kredi kartı batar. Faiz düştüğünde ise sermaye, işçiye ömürlük krediyle ipotekli ev satıp boynuna borç boyunduruğu takar.

Kriz dönemlerinde sermayenin bildiği tek bir şey vardır o da faturayı işçiye yıkıp işten sıyrılmaya çalışmak. O yüzden dolar ne olmuş, faiz kaçmış, borsa ne olmuş diye telaşlanmaya lüzum yok! İşçinin kriz dönemindeki en akıllı yatırımı örgütlü olmaktır. İşçiler ve emekçiler olarak her türlü örgütümüze sahip çıkmalı gerektiğinde yenilerini kurmalıyız. Unutmayalım kapitalistler işçiyi tek yakaladıklarında asla affetmezler. Örgütlü olalım, güçlü olalım!

İşçi örgütleri nelerdir?

En yaygın ve bilindik örgütlerimiz sendikalar. Sendikalar işçilerin ekonomik çıkarlarını korumakla mükelleftir. Sendikada örgütlü olan işçilerin olası bir toplu işten çıkarma karşısında hep beraber şalterleri indirerek patronun işçi çıkartarak elde etmeyi düşündüğü kazancın karşısına daha büyük bir bedel koyması mümkündür. Bu etkiyi sağlayabilmek için sendikalar siyasi görüş farkı gözetmeksizin en geniş işçi kesimini bir araya getirmelidir. Sendikalar işçilerin çıkarlarını korumak yerine bürokratikleşip patronlarla işbirliği içine girerse tabanda bir araya gelip yönetime baskı kurmak, sonun-

da yönetime gelmek gerekir. Tabanda kurulacak birlikler de bir tür örgüttür. Mutlaka gereklidir.

Partiler de işçi sınıfının örgütleri arasında yer alır. Partiler ikiye ayrılır: ya patron partisidir, ya işçi partisi. İşçi partileri de ya reformcu ya da devrimcidir. Bunlardan reformcu olanları işçilerin sorunlarını düzenle uzlaşarak çözeceklerini söylerler ama aslında işçilerin desteğini alıp mecliste sandalye peşinde koştuktan, patronlara hizmet etmekten başka iş yapmazlar. İşçi hareketi yükseldiğinde de işçi yanında gözükmek için düzenin sınırlarının dışına çıkmasına engel olurlar. İşçi sınıfının gerçek partisi devrimci olmak zorundadır. Çünkü işçilerin çıkarları patronlarla ve onların düzeniyle uzlaşmaz. İşçilerin hayat ve çalışma koşullarını belirleyen yasalar, yönetmelikler, tüzükler siyasi iktidar tarafından belirlenir. Ordu, polis, hapishaneler iktidarın yönetimi altındadır. Devrimci İşçi Partisi toplumun ezilen emekçi çoğunluğunu işçi sınıfının öncülüğünde birleştirmek ve bir işçi emekçi hükümeti kurmak için mücadele eder. İşçi sınıfı uluslararası bir sınıf olduğundan ve millet, dil, inanç farkı olmadan tüm dünya işçilerinin çıkarları ortak olduğundan Devrimci İşçi Partileri dünya çapında Enternasyonallerde örgütlenir. Enternasyonal, bir partinin dünya çapında kurulmuş halidir.

Sendikalar gibi geniş işçi kitlelerini ve toplumun başka ezilen sınıf ve katmanlarının temsilcilerini bir araya getiren ve büyük halk hareketlerine yön veren örgütler konseylerdir. Rusya'da Ekim Devrimi'nde büyük rol oynayan sovyetler bu tür örgütlerin en bilindik örneğidir.

Devrimci İşçi Partisi işçi sınıfının öncü kesimlerini örgütlerken mücadelenin yükselmesiyle birlikte oluşacak konseylerin burjuva parlamentolarının yerini alarak yeni işçi devletinin yönetim mekanizmaları haline gelmesi için çalışır. Böylece azınlığın çoğunluktan oy alarak yönettiği burjuva parlamentarizminin yerini işçilerin doğrudan devrimci iktidarı alır.

Devrimci İşçi Partisi'nin politikasının temelleri

Devrimci İşçi Partisi, 17 Aralık'tan bu yana, hatta halk isyanının bir aşamasından itibaren Türkiye solunun neredeyse tamamından farklı bir politika güttü, güdüyor.

Bu politikanın özü, Türkiye'yi sarsan bu büyük krizler silsilesi içinde, dünya durumu da göz önüne alındığında, seçim sandığına yönelik bir politikanın hiçbir biçimde durumun gereklerine cevap vermeyeceği tespitine yaslanıyor. Bu yüzden DİP, gerek işçi sınıfı güçlerini, gerekse Kürt halkını temsil eden güçleri halk kitlelerini harekete geçirecek burjuvazinin bütün siyasi güçlerinin karşısında bağımsız bir alternatif gücü inşa etmeye çağırıyor. Nihai hedef olarak bütün burjuva güçlerinin gitmesi, kurulacak hükümetin burjuvaziye karşı işçi, emekçi ve ezilenlerin çıkarlarını savunacak bir hükümet olması konuluyor. Bu bir işçi-emekçi hükümeti olarak formüle ediliyor.

Buna karşı olarak solun hemen hemen bütün kesimleri, kriz karşısında, Gezi ile başlayan halk isyanının gücünü seçim sandığına tercüme etmeyi hedefliyor. Bunların bir bölümü AKP'nin karşısında bir "sol" birlik kurmak istiyor. Böylece açık ya da mahcup şekilde CHP destekçiliği yapıyor. Bugün, CHP'nin politikasının ABD-Gül-Gülen-Sarıgül bileşimiyle aynı doğrultuda belirlendiği açık olduğuna göre, bu akımlar aslında anti-AKP bir politika bile gütmüyor! Bir başka bölüm, yani Kürt hareketi ile Türkiye solunun ona iltihak etmiş bulunan akımları, Gezi ile başlayan halk isyanında AKP'nin devrilmesi için mücadele etmedi. Bunun için özeleştiri verdikleri halde şimdi de Kürt hareketine paralel olarak Tayyip Erdoğan'ın devrilmesine engel olmak amacıyla oklarını cemaate yönlendirmiş bulunuyorlar. Ama HDP tuhaf biçimde aynı zamanda yerel seçimlerde CHP ile ittifak sağlamaya çalıştı, fakat başaramadı! Nihayet, kendilerine sol süsü veren "ulusalcılar" ise doğrudan doğruya Erdoğan'a koltuk

değneği oluyor.

DİP'in politikası bütün bu akımlardan hem analizi, hem araçları, hem de hedefleri bakımından farklı. Bu farklılığı iyi anlamak gerekiyor.

- Önce halk isyanı, ardından 17 Aralık'ta başlayan Erdoğan-Gülen kardeş kavgası, Erdoğan'ı düşmenin eşliğine getirmiştir. Erdoğan artık gerileyen güçtür. Ona yapışmak zararlıdır, somut gelişmelere bağlı olarak siyasi intihar anlamına bile gelebilir. Kürt hareketi bu yaklaşımdan mutlaka vazgeçmelidir. Ona iltihak etmiş solun bu konuda pasif kalması değil, olumlu yönde rol oynaması gerekir. Her kim Erdoğan eski gücünü koruyor diyorsa ya da gelecekte ayakta kalacağına kesin gözüyle bakıyorsa DİP ile derin bir analiz farklılığı içindedir.

- Bu analiz farklılığının ardında, burjuva demokrasisi rejiminde kimin yöneteceğine dair kararların alınması konusunda küçük burjuva görüşlerle Marksist görüş arasındaki farklılık yatıyor. Küçük burjuva görüş, özgürlükler ne kadar kısıtlı olursa olsun, paranın rolü ne kadar kirli olursa olsun, seçimler nispeten serbestçe yapılabildiğinde iktidarı son tahlilde vereceği oylarla halkın belirlediğini varsayıyor. DİP'in temel aldığı Marksist görüş ise burjuvazi içinde genel onay almayan siyasi parti ve kadroların halk nezdinde popülaritesine rağmen ayakta kalamayabileceğini, iktidarın esas olarak (emperyalizmin de etkilediği bir süreç içinde) burjuvazinin kendi içindeki mücadele ve müzakerelerle belirlendiğini ileri sürer. Seçim açısından değil de bu açıdan bakıldığında, ibre Tayyip Erdoğan'ın çoktan aleyhine dönmüştür.

- İçinden geçmekte olduğumuz siyasi krizin körüklediği ekonomik kriz eğilimleri (dövizin yükselmesi, faizlerin bunun yarattığı basınç altında arttırılması, bütün bunların sonucunda yatırım, tüketim ve üretim-

de görülecek gerilemeler vb.) Erdoğan'ın burjuvazinin gözündeki prestij kaybını çok daha yükseltilere taşıyacaktır. Erdoğan, Türkiye burjuvazisine artık ne siyasi, ne de ekonomik istikrar ve huzur vaat edebiliyor.

- Burjuvazinin kendi içindeki eğilimlerden ayrı olarak, daha altı ay önce bir halk isyanının yaşanmış olduğu bir ülkede her an halkın yeniden ayağa kalkması ve Erdoğan'ı iktidardan düşürecek bir mücadeleye girmesi de mümkündür. Öyle bir olasılığı dışlamak, büyük halk hareketlerinin inişli çıkışlı temposundan bihaber olmak demektir. Sosyalistlerin görevi, tam da böyle bir canlanışı teşvik etme stratejik görevi etrafında biçimlenmelidir.

- Bütün bunların sonucu şudur: sol partilerin tümü, Eylül'den beri Tayyip Erdoğan'ın seçimlerle iktidardan düşürüleceği varsayımı temelinde buna uygun bir seçim taktiği arıyorlar. DİP, Erdoğan'ın seçimlerden önce bile düşebileceğini, seçimlerin Erdoğan'ı düşürmenin olası biçimlerinden sadece biri olduğunu ileri sürüyor.

- DİP, krizin evrimi içinde zamanlamaya belirleyici bir rol atfediyor. 17 Aralık krizinin en derin anlarından geçtiği bir evrede, solun 30 Mart seçimlerine hazırlıkla oyalanarak, Erdoğan'ı halk güçlerinin devirmesi için mücadele etmemesini büyük bir hata olarak görüyor. Asıl önemli mesele, solun sadece seçim düşünüyor olmasından da çok, bugünkü krize 17 Aralık'tan üç buçuk, bugünden iki ay sonraki bir seçimle çözüm aramasıdır.

- DİP, Erdoğan'ın, içinden geçtiği çok zorlu krizi atlatabilirse seçimlerden görel olarak başarılı çıkması olasılığının küçümsenmemesi gerektiğini de vurguluyor. Fransa'da sadece öğrenci ayaklanmalarının değil, o aşamaya kadar tarihin gördüğü en büyük genel grevin ve yaygın fabrika işgallerinin de damgasını taşıyan 1968 Mayıs-

Haziran döneminde Almanya'da bir NATO üssüne kaçmak zorunda kalan cumhurbaşkanı Charles de Gaulle'ün, olaylar yatıştıktan sonra yapılan seçimleri açık bir farkla kazanmasını tarihi bir örnek olarak hatırlıyor. Türkiye'ye gelince, halk kitlelerinin bir bölümü nezdinde hâlâ popüler olan bir liderin isyan ve yolsuzluk dolayısıyla yaşadığı güç kaybını değerlendirmek yerine, mücadeleyi burjuvazinin sandık alanında vermeye yönelmek, onun zayıf olduğu yerde değil de güçlü olduğu alanda savaş vermektir, yani politika sanatının abecesinden kopmaktır.

- Bir bütün olarak bu analiz temelinde DİP, 17 Aralık operasyonu öncesinde, seçimler için bir "İsyan Cephesi" önermiştir. Bu cephenin anlamı, halk isyanının güçlerini yine halk isyanının talepleri etrafında canlı tutmak ve konsolide etmek, böylece Erdoğan'ın karşısında işçi sınıfı ve Kürt halkı ekseninde toplumun bütün diri unsurları üzerinde yükselen bir siyasi odak oluşturmaktır. Yani bu formülde seçim, isyanın ve yarımın olası devrimci durumunun bir sıçrama tahtası olarak ele alınmıştır.

- Ama 17 Aralık'tan itibaren başlayan derin kriz bu yaklaşımı da geçersiz kılmıştır. Gezi ile başlayan halk isyanı Erdoğan'ın düşüşünü bir olasılık haline getirmişti. İçinden geçmekte olduğumuz, doğrudan doğruya Gezi'nin kıskırttığı devlet krizi, bunu somut bir ihtimal yapmıştır. Öyleyse, mücadelenin bu evresinde seçimlere boğulmak işçi sınıfının ve ezilenlerin düşmanı bir siyasi odağı tarihin çöplüğüne havale etme görevini yerine getirmekten kaçınılmazdır. Bu durumda DİP, halk isyanının bağrında yer almış bütün siyasi güçlere bir ortak mücadele cephesi öneriyor. Bu amaçla sosyalist hareketlere ve Kürt hareketine bir "Açık Mektup" yazmıştır. Seçimde bunun bir ifadesi olarak "protesto oyu" çizgisini savunuyor. "Hepsi gitsin!" şiarı doğrultusunda sandığa halk isyanının sesini taşımaya hazırlanıyor.

- DİP'in hedefi, dünya çapında kutuplaşma artarken, devrimci atılımlar belirginleşirken, Türkiye'de bir isyan konjonktürü geçerli iken, burjuvazinin hiçbir kanadının kuyruğuna takılmayan, işçi sınıfı çevresinde dizilmiş, ezilenlerin temsilcileriyle birlikte mücadele eden bir odağı inşa ederek bunu bir hükümet alternatifi haline getirmektir. Bunu gerekli kılan, aynı zamanda, halk yeniden ayağa kalkmasa bile Erdoğan'ın düşmesinin ihtimal dâhilinde olmasıdır. Şayet merkezinde işçi sınıfının bulunduğu böyle bir odak inşa edilmezse Erdoğan sonrası belirlemek de emperyalizme ve hâkim sınıf güçlerine kalacaktır.

Özet olarak, DİP, bugün Erdoğan'ı zayıf olduğu alanda sıkıştırarak yenilgiye uğratma çabası yerine seçim çalışmasına odaklanmayı tarihin çağrısına cevap vermeyen bir parlamentarizm olarak görüyor. İsyân ortamının seçimlerde hayal edilebilecek olan her şeyin ötesinde sonuçlar getireceğini vurguluyor. İş ki doğru politika izlensin! İş ki proletaryanın öncü partisi inşa edilebilsin!

Sandıkları İsyanın oylarıyla dolduralım!

Türkiye çok boyutlu bir kriz içerisinde seçimlere gidiyor. Yargı, polis, yasama, yürütme tüm organlarıyla siyasi bir kriz, bir devlet krizi içinde debelenen sistem şimdi de büyük bir ekonomik krizin kenarına gelmiş durumda.

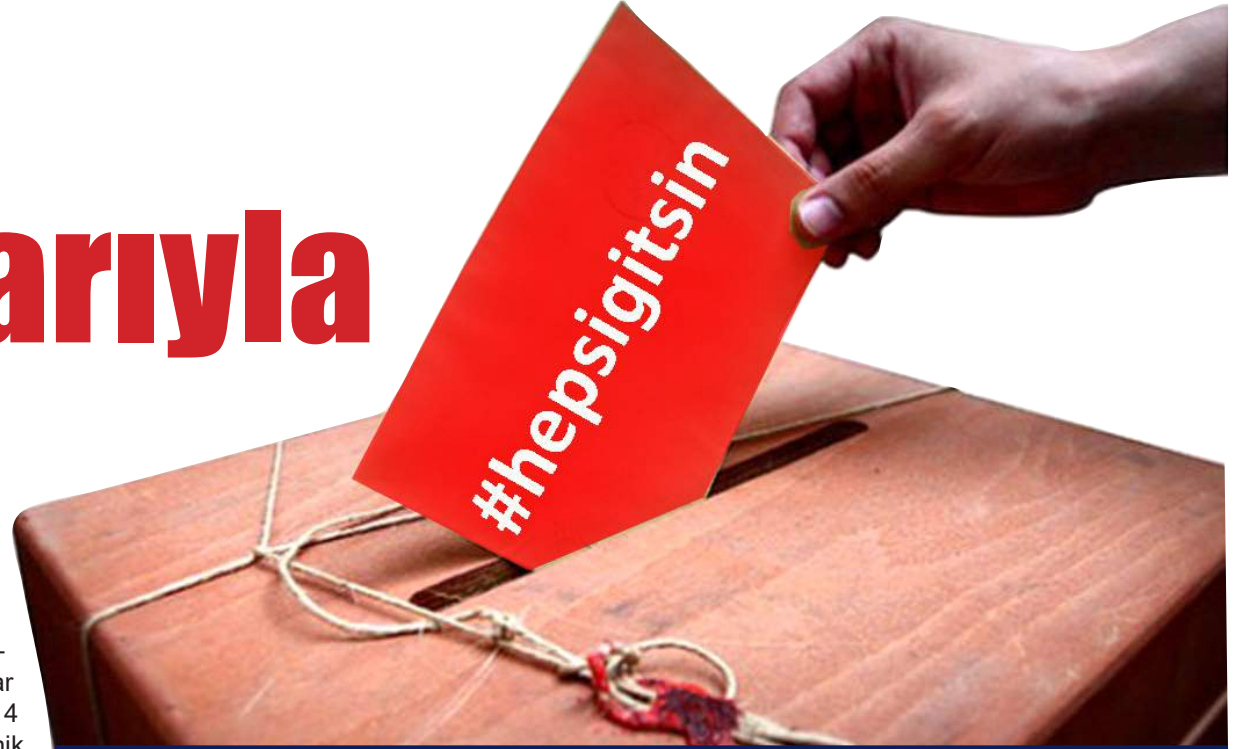
Dalgalı bir denizin ortasında AKP hükümeti kıyıya ulaşmak için can havliyle sandığa doğru kulaç atıyor. Oy oranlarında bir miktar azalma olsa bile sandıktan birinci parti olarak çıkarak iktidarını sürdürecektir siyasi desteği toplama peşinde. Sandığa ulaşmadan batma ihtimaline karşı da önlemini aldı. Yeniden yargılama meselesini ortaya atarak orduyu yatıştırıp ulusalcıların da kendine can simidi yaptı.

11 yıllık iktidarında özgürlükleri alabilmişine kısıtlayan, kadın haklarına sürekli saldıran, özel hayata müdahale edip tüm kentleri inşaat lobisinin çiftliğine çeviren, Suriye başta olmak üzere Ortadoğu'da emperyalizm yanlısı mezhepçi bir maceraya girişen AKP bu politikalarının karşılığında büyük bir tokat yedi. Bu tokat Gezi ile başlayan isyanda halk tarafından atıldı. 81 ilin 80'inde 3 buçuk milyon insan sokaklarda AKP'ye dur dedi.

Halk isyanının yarattığı sarsıntı AKP ve devlet içindeki fay hatlarında kırıkları tetikledi. İktidar 17 Aralık'tan sonra yeni depremle yıkılmanın eşiğine geldi. Bunca badireden sonra AKP yıkılmadıysa nedeni

tüm bunların üstüne ekonomik bir depremin yaşanmamasıydı. Şimdi dolar ve faiz fırladı. Yatırımlar duruyor. Tüm işaretler 2014 yılında büyük bir ekonomik daralma ve işsizliğe işaret ediyor. Ekonomik kriz halk isyanında kendi talep ve örgütleriyle değil bireysel olarak ve DISK-KESK gibi örgütlerinin cılız katılımıyla yer alan işçi sınıfının boylu boyunca sahneye çıkmasının koşullarını yaratıyor.

Siyasi durum şudur: Çürümüş bir hükümet+bölünmüş hakim sınıflar+devlet krizi+isyana etmiş bir halk! Bu denklemden her türlü sonuç çıkabilir. Süreç devrimci ve karşı devrimci gelişmelere gebe. Gerçek olan bir şey vardır ki bu siyasi denklemden hangi ilde kimin belediye başkanı çıkacağına hiçbir önemi yoktur! Çünkü bugün, bu koşullarda sandık AKP'nin kurtuluş umududur. Eğer "Gezi'den sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" sözünün bir anlamı varsa o da isyan eden halkla AKP'yi pasif biçimde destekleyen güruhları eşitleyen sandığın öyle ya da böyle AKP'ye, ona yaramazsa Kılıçdaroğlu-Koç-Sarıgül-Gülen-Ricciardone hattında kurulan Amerikan muhalefetine, ona da yaramazsa faşizme, en nihayetinde düzene yarayacağıdır.

Oylar boşa gitmesin! Hepsi gitsin! 30 Mart'ta KIRMIZI OY kullanıyoruz!

Son yıllarda sandıklarda hep hüsrana uğramış halk umut ışığını barikatlarda görmüşken, köhnemiş burjuva politikacılarından sıkı sıyrılmış milyonlar parlayan gözleriyle gençliğe bakarken, kimin belediye başkanı olacağına odaklanan yüzyıllık parlamentarist politikaların takip edilmesi halkın isyanına ihanet olur!

Haziran'dan bu yana halkın isyanı adım adım unutturulmaya çalışıldı. Sandıklar kuruluyorsa şimdi görev, isyanı ve halkın gücünü yeniden hatırlatmaktır. Ankara'da CHP sağcı aday çıkardı diye kararlar bağlayacağınıza sandığa Ethem'in resmini atın! AKP'yi sandıkta gerileteceğiz diyen solculara sözümüz: AKP halk isyanı ile gerilemek bir yana uçurumun eşiğine geldi. AKP unuttu, siz unuttunuz 2002'den beri bozuk plak gibi aynı şarkıyı söylüyorsunuz. İstanbul'da Sarıgül'e mahkûm olacağınıza

sandıkları "taşeroncuların hepsi gitsin" pusulalarıyla doldurun!

Sırrı Süreyya dostumuz yüzde 20 hedefi koymuş. Yüzde 20 alırsa bambaşka bir ülkeye uyanacakmışız! Biz başka bir ülkeye sandıktan üçüncü çıkmakla uyanamayız! Ama uyanmalıyız ve nasıl bambaşka bir ülkenin eşiğinden döndüğümüzü, barikatlarımızı hatırlamalıyız! Tüm gücümüzle kime oy verirse versin işçi ve emekçileri seferber etmeye halk isyanını emekle büyütme odaklanmalıyız!

Sandıkları isyan oylarıyla dolduralım. Çünkü bu oylar yerel seçim sonuçları için geçersiz olabilir. Ama isyanımız sandığından büyüktür! İsyanın oyları hırsızların, taşeroncuların, faşistlerin, emperyalistlerin, TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı, TUSKON'uyla her renkten sermayenin hepsinin gitmesi için tek geçerli yoldur!

Sungur Savran

İsyanın kızıl oyu

Devrimcilik bir "kimlik" değildir. Bir pratiktir. Devrimcilik insanın "kartvizit"inde yazmaz, bir "sıfat" değildir. Bir kez alınca, sanki Nobel sahibi yazar ya da Oscar sahibi oyuncu ya da madalya sahibi general gibi illebet taşınacak bir şey değildir.

Geçmişte devrimci olup sonra devrimciliğin d'si ile ilişkisi kalmamış o kadar çok şahsiyet ve siyaset vardır ki tarihte, saymaya değmez. Bütün dünya tarihi için doğru olan elbette Türkiye için de geçerlidir. Artık solda genç militanların bütün sosyalist partilerden "devrimciler" diye söz etmekten vazgeçmesinin zamanı çoktan geldi de geçiyor. 1970'li yılların şöyle ya da böyle devrimci akımlarının yerini şimdi birçok parlamentarist ve reformist, hatta revizyonist ve oportünist parti aldı!

Eylül ayında İzmir Karaburun'da sosyalist partilerin ve Kürt hareketinin sözcülerini bir araya getiren bir panele hasbelkader biz de katılmıştık. "Gezi" tartışılacaktı, ama aslında "seçim" tartışıldı. O panelin hemen ardından *Gerçek*'in Eylül sayısında yazdığımız köşe yazısının başlığı "Tek yol sandık!" idi. Bütün panelistlerin Gezi ile başlayan büyük halk isyanından çıkara çıkara seçim taktikleri çıkarılmasına isyan ediyor ve soruyorduk:

"Onyıllarca 'tek yol devrim!' diye haykırılmış bir solun mirasçılığıdır. Bugün halk

somut olarak isyanı, ayaklanmayı, devrimi gündeme getirmişken, bu sefer de 'tek yol sandık' diye mi haykıracağız?"

Bu, 17 Aralık öncesinde idi. 17 Aralık'tan sonra korktuğumuz maalesef başımıza geldi. Halk isyanı hükümeti köşeye sıkıştırmış ama devirememişti. 17 Aralık'ta başlayan süreç ise hükümetin düşmesini somut bir olasılık olarak gündeme getirdi. Ama sosyalistlerimiz de, Kürt hareketi de sandığa kilitlenmişti. İki aya yakın süredir yaşadığımız süreç müthiş öğretici: Nesnel koşullar "kriz" diye haykırırken öznal koşullar yani Türkiye halklarının öncülüğüne soyunmuş parti ve hareketlerin "sandık" diye sayıklamaktadır!

Burada iki farklı, birbirine karşıt siyasi yöntemden söz ediyoruz. Sadece olağan durumlarda bile görülebilen siyasi veya ekonomik bir kriz değil, bir de devlet krizinin yaşandığı bir durumda, devrimci gözlerini yeni bir devletin olanaklarını arama işine çevirir. Hele

daha altı ay önce milyonlarca insan isyan etmişse! Reformist/parlamentarist ise sandıkta elde edilecek kısmı, hatta marjinal başarılarla yetinir. Bu gerici hükümetin yerine başka bir gerici hükümete bile razıdır. Kitlelerin geri çekilmiş olduğu, hâkim sınıfların güçlü olduğu bir durumda bu onaylanmayabilir, ama hiç olmazsa anlaşılır. Lakin sistemin iflas ettiği, hâkim sınıf güçlerinin birbirlerinin boğazına sarıldığı, devlet aygıtının işlemediği, ama kitlelerin isyan ikliminde olduğu bir durumda?

Bu siyasi yöntem sorunu, günbegün yaşanan pratiğe de damgasını vurur. Reformist/parlamentarist, halkı ayağa kaldırmak için değil oy kullansın diye seferber olur. Bu

nabzını tutmak, ondan öğrenmek, ama aynı zamanda birikmiş deneyiminin derslerini de onunla paylaşmak. Evet, işgal başka bir sol akımın hazırladığı bir eylemdir. Ama devrimci tavır olanaklar ölçüsünde bu işçi hareketinin içinden düzende gedikler açmak için mücadele etmektir.

Reformist/parlamentarist, bu mücadeleye ya kayıtsız kalır, ya da ufku onu sandıkta oy gücüne tahvil etmekten başka bir şey göremez! Oysa bu işçi kolektifi, Türkiye'nin güncel güç dengeleri açısından çok belirleyici bir yöne işaret etmiştir. Demek ki işçi sınıfı içinde isyan etmeye yatkın unsurlar mevcuttur. Demek ki Greif işçisi gibi koskoca işçi kolektifleri bayraklarına halk isyanının şiarını yazabilmektedir: "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" Bir sosyalist akımın burada etkin olmasını karşıt bir argüman olarak ileri süremezsiniz: Hiçbir sosyal sınıf siyasi şiarları zorla kabul etmez. Demek ki sınıfın belirli kesimleri biz getirecek olsak belirli şeylere hazırdır.

Devrimci İşçi Partisi, Lenin'in deyişiyle "parlamentar budalalığın" bu tahammül edilemez düzeyiyle mücadeleyi bu somut anın en hassas mücadelesi olarak saptamıştır. Halk isyanını unutanlara inat, halk isyanını hatırlamak için aktif bir seçim politikası güdecek, "sandığa kırmızı oy" için çağrı yapıyor. Bu dağdağal dönemin dinamiklerine uygun biçimde Greif işçilerinin ayak izinde çok daha geniş kitleler ayağa kalktığında partimiz de hazır olacaktır. Devrime.

Tayyip Erdoğan uçurumun kenarında

17 Aralık'ta yapılan yolsuzluk operasyonu ve ardından yaşananlar Türkiye'de tarihte az görülmuş derinlikte bir kriz doğurmuş bulunuyor. Bu kriz üç ayrı krizin bir toplamı olarak görülmeli. Hâkim sınıfların ülkeyi istikrarlı biçimde yönetmek bakımından güvenebileceği bir gücün mevcut olmaması anlamında bir siyasi kriz. Dünyada ve Türkiye'de ekonomik koşullar çerçevesinde zaten var olan eğilimlerin bu siyasi kriz tarafından azdırılması ile ortaya çıkan bir ekonomik kriz. Devletin bütün organlarının ve bazı organların kendi içindeki farklı güçlerin birbirine girmesi sonucunda doğan devlet krizi. Bu krizler 17 Aralık operasyonunun üzerinden neredeyse iki ay geçmesine rağmen birbirini besleyerek devam ediyor.

Kriz 2: siyasi kriz

Öküz öldü, yeni or

Koalisyon hükümeti çöktü. Bu cümle başka koşullarda şimdiden yeni bir hükümet formülünün aranmaya başlamasını zorunlu olarak gerektirirdi. Ama bugün çöken koalisyon, yani Tayyip Erdoğan'ın AKP'si ile Fethullah Gülen'in başında olduğu cemaat arasındaki iktidar koalisyonu çöktüğünde hükümet (evet, epeyce büyük bir sarsıntı ile birçok bakanını değiştirmek zorunda kalmış olsa da) devrildi. Çünkü koalisyon ortaklarından biri siyasi parti olarak örgütlenmemiş olan bir siyasi odak. Dolayısıyla, koalisyon çöktüğü halde, o koalisyonun ürünü olan hükümet film setlerindeki Holivud dekoru gibi ayakta. Şimdi sadece set görüntüsü vermeye değil, Türkiye'yi olağan yöntemlerle yönetmeye yarayacak bir hükümet gerekiyor.

Başka bir biçimde ifade edilecek olursa, Türkiye bir toprak kayması yaşadı. Ama toprak henüz yeni coğrafi konumuna yerleşmiş değil. Çökme oldu, yerleşme henüz olmadı. Şimdi bütün siyasi güçler, yeni güç dengelerinin gerektirdiği yeni yerleşmeyi kendi lehlerine sağlamak için mücadele ediyorlar. Yani Türkiye burjuvazisine yeni bir siyasi liderlik yaratma mücadelesi bütün şiddetiyle devam ediyor. Siyasi kriz gürbüz ve canlı!

Tayyip Erdoğan'ın müttefik arayışı

Bugün Türkiye politikasında resmi iktidar yapıları ile gerçek siyasi güçler arasında bir uyumsuzluk var. Bu uyumsuzluk Tayyip Erdoğan'ın 30 Mart seçimlerinde alacağı oy oranından ayrı bir şeydir. Ondan etkilenebilir. Mesela AKP'nin oy oranı çok düşerse uyumsuzluk büyür. Tersine AKP seçimden çok güçlü çıkarsa, uyumsuzluk azalır. Ama ikisi farklı şeylerdir. Çünkü burjuvazinin ve devletin saflarındaki yarı-gizli, üstü örtülü anlaşmalar yoluyla oluşturulur. Bugün bu örtük anlaşma bozulmuştur. Uyumsuzluk buradan çıkmaktadır.

Erdoğan bozulan dengeleri onarmak için elini orduya ve onun etrafında saflaşmış olan güçlere uzatmış bulunuyor. Ergenekon, Balyoz ve diğer davaların sanıklarının salıverilmesine ilişkin tartışma ve girişimler bunun dolaysız ifadesidir. Bu demektir ki, AKP-cemaat ittifakının yerini AKP-Ergenekon ittifakı almaktadır. Elbette çok sancılı ve çok ağır bir süreç içinde. On yılı aşkındır birbirlerinin boğazına sarılmış iki gücün, koşulların itisiyle de olsa birleşmesi çok zordur. Ama süreç ilerlemektedir. Ordunun çeperindeki güçlerin en katısı olan ulusalcıların bu ittifaka dört elle sarılması, ittifakın her şeye rağmen kurulabileceğini gösteriyor. Bu ittifak doğası gereği geçici olacaktır. Ama Erdoğan'a içinden geçmekte olduğu kasırgayı atlama fırsatı verebilir.

Erdoğan ayrıca alayan halk isyanı s Kürt hareketinin de tadır. Kürt hareketi Erdoğan'ın başta kalışınen bileşenlerinin reketin saflarında va daha sol eğilimler b karşı olsalar da bugü dir. Kürt hareketi içi bedeller içeriyor. Bu ka sütunlarımızda el Öyleyse, Erdoğan dürmek için AKP'n yaslanmaya çalıştıgı rekir. Bu ise derhal çelişkinin ortaya koy Kürtler! Bugün Erdo rak seçtiği güçler, bi kanlı bıçaklıdır. Öyl dir. Erdoğan bu güçle çıkar yol bulamamas

Dışi halkı yakar, iç

Bir şeyi iyi anla müttefikler haricind partisini de sağlam parti gerekiyor. Erdo yonunun ne ölçüde ölçüde AKP ile cer olarak kurulan bir k nüz tam olarak bili "öküzün ölmesi"nin bozması olasılığı va AKP içinde en ufak burjuvazinin AKP'ye neğin ekonomik krii nusunda) çökmesi de

Bugün ayakta AKP'nin özgül bir Erdoğan'ın kontrolü eden ve bölünmemi bütün gücüyle bu i etmeye çalışacaktır. milletvekilleri AKP bunların pek azı Al vekili profiline uygu soldan AKP vagonun ler. Bir kısmı cemaat ye bile gerek görmey kısmı da şu ya da b Erdoğan'a küsenler.

Asıl önemli ola olacağıdır. AKP için ların bir süre sonra

Kriz 1: Devlet krizi

Halkın malını çalanlar hükümet tarafından korunuyor!

Devletin, en başta yargının ve polis teşkilatının, ama aynı zamanda MİT'in krizi devam ediyor. Özellikle emniyet hallaç pamağı gibi atılıyor. Bugüne kadar 6.500 polisin görev yerinin değiştirilmiş olduğu hesaplanıyor. Yeni İçişleri Bakanı, parlamenter bir rejimde hükümetin sahip olamayacağı birtakım yetkileri kendinde vehm etmektedir. Yatağan işçilerinin Ankara'ya yürüyüş talebine Çalışma ve Enerji Bakanlıkları'nın olumlu cevap vermesi, ama İçişleri Bakanı'nın yürüyüşü kesin bir dille yasaklaması sadece artık sıradan bir olay haline gelen anayasal "önceden izin almaksızın" gösteri düzenleme hakkının yeni bir gaspı değildir. Aynı zamanda, bir "iç kabine"nin Tayyip Erdoğan adına olağanüstü hal yöntemleriyle öteki bakanlıklara karşı bile mücadele etmekte olduğunu gösteriyor.

Yargı alanında Adalet Bakanı Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na (HSYK) hâkim olalı birçok savcının görevi değiştirildi. Adalet Bakanı'nın şahsen birçok soruşturmaya engel olmaya çalıştığı savcılarının onun hakkında hazırladığı fezlekelerden ortaya çıktı. İş en sonunda 17 Aralık operasyonunun temelinde yatan konulara ilişkin iddianameyi hazırlamakta olan savcılarının azledilmesine kadar ulaştı. **Hükümet, yargıya el koymuştur. Kendi mensuplarının ve yakınlarının yargılanmasını engellemektedir. Bu tarihi bir suçtur. Halkın malını çalanlar yasaların üzerine çıkartılıyor.**

Mesele yolsuzlukla da sınırlı değil. Suriye giden araçların savcılar tarafından aratılmasının "MİT aracıdır" gerekçesi ile sürekli olarak engellenmesi, hükümetin faaliyetlerinin daha genel olarak denetimsiz bir serbestiyet kazanması anlamına geliyor.

Savcılarının yetkilerini gasp etmenin ötesinde hükümet aynı zamanda bakanlar konusundaki fezlekelerin meclise gelmesini engelleyerek yasama organının da işini yapmasını engellemektedir.

17 Aralık operasyonunun hemen ardından hakkında konuşulmaya başlanan fezlekeler, neredeyse 40 gündür Adalet Bakanlığı'nda oylanmaktadır (bkz. kutu).

Bunun yanı sıra, yolsuzluk soruşturmalarına yayın yasağı getirilmesinin devamında sansür bir kanser gibi yayılarak parlamento çalışmalarına bile el atmıştır. Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'nın (TİB) CHP Genel Başkan Yardımcısı Umut Oran'ın vermiş olduğu önergeyi internet sitelerinden sansür etmeye kalkışması, Erdoğan hükümetinin bir başka suç işlemesi anlamına geliyor.

İç kabine

Hükümet, bütün devlet organlarını kendine bağlı kılma çabası içindedir. Hükümetin kendisi ise Tayyip Erdoğan ve adamlarından oluşan bir "iç kabine"ye indirgeniyor. Bu "iç kabine" İçişleri Bakanı Efkan Ala, Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, MİT Müsteşarı Hakan Fidan, giderek TİB'in adını bile kimsenin bilmediği başkanı gibi Tayyip Erdoğan'ın seçme adamlarından oluşuyor. Kısacası, devlet organlarının arasında bir savaş biçimini alan devlet krizi süregidiyor.

Bu, elbette devletin gücünü ciddi bi-

çimde sarsan, sınıf hâkimiyeti açısından tehlikeler yaratan gedikler doğuruyor. Bugün geçtiğimiz Haziran ayındaki gibi bir halk isyanı patlak verecek olsa, devlet bunu kontrol altına almakta çok daha büyük zorluklarla karşılaşacaktır. Yargı delik deşiktir. Emniyet küskünlerle doludur. Bunun öncesindeki yıllarda ordunun da ciddi bir prestij kaybına uğramış olduğu hatırlanırsa, devlet açısından durum vahimdir.

Ergenekon-AKP ittifakı

Başında Erdoğan'ın adamı gibi davranan Necdet Özel'in olduğu ordu, işte bu koşullarda Ergenekon, Balyoz ve benzeri davaların yeniden görülmesi ve muvazzaf subayların salınması konusunda basınç yapmaya başladı. Kontrgerilla ve sosyal kontrgerilla güçleri (yani "ulusalcılar") Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metni Feyzioğlu'nun bu davaların sanıklarının salıverilmesi için hazırladığı formülün üzerine bunun için atladılar. Devletin bekasına her şeyden daha fazla önem veren güçler, bugün ordunun generallerinin itibarını iade etmeye çalışıyorsa, bunun bir nedeni de devletin büyük yaralar almış olan baskı aygıtının kısmen de olsa onarılması ve kuvvetlendirilmesidir.

Fezlekeler buharlaştı

17 Aralık operasyonunun (ayakkabı kutularında ve yatak odalarındaki kasalarda ve para sayma aletlerinde somutlaşan) yolsuzluk iddialarından hareketle hazırlanan fezlekeler, abra kadabra yöntemiyle görünmez hale getirilmeye başladı. Fezleke, savcının milletvekili dokunulmazlığına sahip kişilerin suç işlediği şüphesi üzerine dokunulmazlığın kaldırılıp kaldırılmayacağına ilişkin kararında meclisi bilgilendirmek için kullandığı dosyaya verilen ad. Basında çıkan haberlere göre, adı ve oğulları yolsuzluğa karışmış olan dört bakan

için hazırlanan fezlekeleri meclis başkanlığı "bize ancak bakanlık kanalıyla gelebilir" diye iade etmişken, bakanlık da "bizimle ilgisi yok" diyerek iade etmiş bulunuyor. Bu durumda savcılık Ankara şehri içinde fezlekeleri bir türlü meclise iletememiş olacak! Böylece ayakkabı kutularının ve para sayma aletlerinin yarattığı psikolojik etki geçene kadar fezlekeler oyalanacak, "sumen altı" edilecek! Parlamenter düzenin güzellikleri: yasamanın yürütme üzerindeki denetimi işte böyle etkili biçimde çalışıyor!

...rında, Türkiye'yi de sürüklüyor!

Ortaklık gerekiyor

aynen Gezi ile baş-
rasında yaptığı gibi,
esteğine yaslanmak-
“süreç” dolayısıyla
ması gerektiğini dü-
etkisi altındadır. Ha-
ar olan daha sınıfsal,
bu tür bir politikaya
in hâkim eğilim ilki-
in bu politika büyük
konu bu sayıda baş-
e alınmaktadır.

an'ın iktidarını sür-
nin dışında iki güce
ını vurgulamak ge-
bu taktik yönelişin
uyuyor. Ulusalçılar ve
ğan'ın müttefik ola-
rbirleriyle neredeyse
eyse yol, yol değil-
ere sarılıyorsa, başka
ındandır.

Yeni Tayyip'i

mak gerekiyor: Dış
e Erdoğan'ın kendi
biçimde kontrol et-
doğan-Gülen koalisi-
AKP'nin içinde, ne
maat arasında dışsal
koalisyon olduğu he-
nmiyor. Bu yüzden,
AKP ortaklığını da
dır. Tabii, Gülen'in
bir etkisi olmasa bile
e olan güveninin (ör-
zin derinleşmesi so-
e AKP'yi sarsabilir.

kalmaya çalışan
biçimidir: Tayyip
inde olmaya devam
ş bir AKP. Erdoğan
ki koşulu muhafaza
Şu ana kadar bazı
den istifa etti. Ama
AKP'nin tipik millet-
n. Bir kısmı merkez
na atlanmış kariyerist-
atçiliklerini gizleme-
miş olan müritler. Bir
ou nedenden Tayyip

n bundan sonra ne
ndeki politik kadro-
Tayyip Erdoğan'ın

tek adam yönetimine isyan etmesi en
azından üç nedenle mümkündür. Birin-
cisi, yaşamakta olan kriz ve yolsuzluk
pisliği, kendini bu rezillikten ayırarak
geleceğini güvenceye almak isteyen ya
da kapitalist sınıfın hâkimiyetinin Tayyip
Erdoğan adındaki yükten kurtulmasını
gerektirdiğine kanaat getiren kadroların
AKP'den veya Erdoğan'dan kopması
sonucunu doğurabilir. Erdoğan'ın Er-
genekon ile barışma taktiğinin yabancı-
laştırdığı unsurlardan Öcalan ile yapılan
müzakerelerden rahatsız olan unsurlara
kadar başka birçok memnuniyetsiz de
buna katılabilir.

İkincisi, üç dönem sınırlamasından
zaten canı yanmakta olan, “ekmek ka-
pısı” kapanacak olan ama bugüne kadar
Tayyip Erdoğan çok güçlü olduğu için
sesini yükseltmemiş çok sayıda millet-
vekilinin Erdoğan'a karşı bir hareket baş-
larsa buna katılması beklenebilir.

Üçüncüsü, parti içindeki bazı güç
odaklarının Tayyip Erdoğan'sız bir AKP
veya alternatif bir parti yaratmak için kol-
ları sıvaması halinde birçok milletvekili
ve kadro o odaklara doğru kayabilir. Bu
odaklar arasında Abdullah Gül'ün adının
ilk sırada sayılması gerekiyor. Ama onun
dışında (Cemil Çiçek veya Köksal Top-
tan gibi) Milli Görüş geleneği dışından
gelenleri veya Bülent Arınç gibi şimdi-
lerde Erdoğan'a omuz vermekle birlikte
yarın oportünistçe ona saldırabilecek un-
surları da göz önüne almak gerekir.

Kamuoyu yoklamaları başka, iktidar başka

Kıscacası, AKP parçalanabilir, hü-
kümet düşebilir. Belediye seçimlerini
atlatsa bile Tayyip Erdoğan cumhur-
başkanlığı seçiminde büyük engellerle
karşılaşabilir. Daha şimdiden Gül'ün
cumhurbaşkanlığı seçiminde oy oranının
Erdoğan'dan daha yüksek olacağına iliş-
kin kamuoyu araştırmaları yayınlanmaya
başlamıştır. İşçi sınıfı öncüsünün şunu
iyi anlaması lazım. Burjuva demokrasi-
si koşullarında halkın hangi partiye veya
lidere oy verdiği meselesi, ülkeyi kimin
yöneteceğini belirleyen faktörlerden sa-
dece biridir. Erdoğan'ın ve hükümetin
kaderini burjuvazinin kendi iç kulisle-
rinde yapılacak pazarlık ve müzakereler
belirleyecektir.

Kriz 3: ekonomik kriz

Ekonomi uçurumun kenarında dolaşıyor!

Merkez bankasının para politikasını
belirleyen kurulunun olağan toplantısı-
nın yapılmasından sadece bir hafta sonra
tekrar bir olağanüstü toplantı çağırması
kendi başına çarpıcı bir gelişmedir. Ama
Para Piyasası Kurulu'nun bir hafta önce
yüzde 4,5'ta sabit bıraktığı gösterge fai-
zini iki katından fazla bir düzeye, yüzde
10'a, gecelik faizini ise yüzde 7,75'ten
yüzde 12'ye çıkartması anormal bir du-
rumdur. Bunun nedeni konusunda çok
berrak olmak gerekir: **Türkiye ekono-
misi Ocak sonunda hızla uçuruma
yuvatlanmakta idi.** 28-29 Ocak gece
yarısı alınan kararlar ekonomiyi uç-
urumun kenarından geri döndürmüştür.
Şimdilik!

Kimin beli kırıldı?

Merkez Bankası 28 Ocak gecesi fa-
izleri yükseltince, Marx'ın kullandığı
deyimle bütün “bayağı iktisatçılar” tele-
vizyon ekranlarından ve gazete manşet-
lerinden “doların belini kırıldığını” id-
dia ettiler. Dolar kararların alınmasının
hemen ertesinde 2,25 dolayından 2,18'e
sabah saatlerinde ise 2,12'ye düştü.
Gerçek gazetesi ise o sabah sitesinde şu
satırları yazdı: “Merkez Bankası'nın do-
larların belini kırıp kırmadığını göreceğiz.
Biraz sabır.” Yazı daha sonra doların
yükselişinin ardındaki dinamikleri ele
alıyor ve şu sonuca ulaşıyordu: “Gülün
bakalım, Merkez Bankası silahını doğ-
rultmuş da doların belini kırıyor. Silah
boşaldı, beyefendiler, hanımefendi-
ler. Yarın dolar denen canavar başını ye-
niden kaldırıncaya ne yapacaksınız?” Bu
satırların yazıldığı anda dolar 2,12 idi.
Akşama yeniden eski düzeyine, 2,25'e
çıkıyordu. Boş yere “yalancının mumu
yatsıya kadar yanar” dememişler!

Marx “bayağı iktisat”ın burjuvazinin
günlük ekonomik çıkarlarına hizmeti
kendine görev edindiğini söyler. Bun-
lar yağ yapmaktan günlük çıkarlara bile
hizmet edemiyor! Beli kırılan dolar de-
ğil, “bayağı iktisatçılar” oldu! Öncü iş-
çiler kendileri için doğru yolu bütün bü-
yük gazeteleri ve televizyon kanallarını
kontrol eden bayağı iktisatçıların değil
Marksistlerin analizlerinin göstereceği-
ni hiç unutmamalıdır.

Durumun özeti şudur: Merkez Ban-
kası olağan toplantısında Türkiye ekono-
misinin kırılganlığını hafife almış, pi-
yasaya meydan okumuştur. Ama o güne
kadar her gün bir-iki kuruş yükselmekte
olan dolar, hükümetin düşük faiz baskı-
sı altında Merkez Bankası'nın faizi yük-
seltmeyeceği belli olunca coşmuş, her
gün beşer kuruşluk sıçramalar yapmaya
başlamıştır. Şayet Merkez Bankası 28-
29 Ocak gecesi faizi yükseltmeseydi,
dolar 2,80'e de çıkardı, 3 TL'ye de! Bu-
nun anlamı şu olurdu: dünya ekonomisi
2008 Eylül ayında Lehman Biraderler
adındaki banka iflasına terk edildiğinde
nasıl finansal bir çöküş yaşadıysa, Tür-
kiye ekonomisi de şimdi o tür bir uç-
uruma yuvarlanırdı. Daha şimdiden ör-
neğin Türk Telekom'un döviz cinsinden
yüksek borçluluğu dolayısıyla kârının
geçen yıla göre yüzde 55 düşeceği türü
öngörüler yapıyor. Türkiye'de şirket-
ler döviz cinsinden ağır borca sahip-
tir ve doların yükselişi büyük bir yük
oluşturacaktır. Merkez Bankası'nın faiz
yükseltme kararı buna engel olmuştur.

Uçurumun kenarında boğazlaşma

Ama doların ve avronun yükselme-
sinin ardındaki dinamikler sona ermiş
değil. Bu dinamikler üç faktöre bağlıdır.
Birincisi, Türkiye ekonomisi sermaye
birikim sürecinin hastalıklı özellikleri
dolayısıyla bir süredir zaten dünya-
nın en kırılgan ekonomilerinden birini
oluşturuyor. **Yani sert bir ekonomik
krizi gündeme getiren tek başına 17
Aralık'ta başlayan süreç değil. Eko-
nomi zaten bir fiske ile krize düşecek
durumdaydı. 17 Aralık o fiskeyi vur-**

du.

İkincisi, Mayıs 2013'ten beri ABD
merkez bankası Federal Reserve'ün
gevşek para politikasından çıkışa iliş-
kin verdiği sinyaller. Aralık ayında bu
çıkış tedrici olarak uygulamaya konul-
du. Ocak sonunda ise derinleştirildi. Bu,
Türkiye gibi orta düzeyde gelişkin kapi-
talist ekonomilerin hepsinden sıcak pa-
ranın kaçmasına yol açıyor. Dolayısıyla
bu ülkelerin ulusal paraları dolar ve av-
roya karşı değer yitimine maruz kılıyor.
**Türkiye zaten en kırılgan ekonomi ol-
duğu için en fazla o etkileniyor.**

17 Aralık'ta başlayan siyasi kriz ve
devlet krizi de üçüncü etken. Zaten zor
durumda olan ekonomiyi uçurumun ke-
narına doğru itiyor. Tayyip Erdoğan ile
eski müttefiki Fethullah Gülen'in savaşı
uçurumun kenarında kavga eden iki in-
sanın mücadelesine benziyor!

Bu üç faktörden hiçbiri ortadan kalk-
madığına göre, Türkiye'nin başında çok
büyük bir **finansal çöküş tehlikesi** de-
vam ediyor.

Ekonomik kriz tehlikesi

Ama tehlike bundan ibaret değil.
Artık **ekonominin üretim alanında da
krize gireceği neredeyse kesin.** Çünkü
bir yandan faizler yükseldi. Bu hem ya-
tırmaların, hem de tüketimin yavaşlama-
sı anlamına geliyor. Öte yandan, dolar
yükseldikçe şirketlerin TL cinsinden
borçları hızla yükseliyor. Bir dizi şirket-
te ödeme aczi ve iflaslar ortaya çıkabilir.

Her durumda işten çıkartmalar yay-
gın olarak gündeme gelecektir. Öyleyse,
işçi sınıfının elindeki bütün olanaklarla
hayat kaynaklarının kurutulmasına karşı
mücadeleye hazırlanması gerekir.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Devrimci İşçi Partisi Rojava'da demokratik özerkliği selamlıyor!

Ocak ayının son günleri Rojava'da üç kantonun, Cizîre, Kobanê ve Efrîn'in üst üste demokratik özerk yönetimini ilan etmesine tanık oldu. Devrimci İşçi Partisi, Türkiye ve Ortadoğu işçi sınıfının ve ezilen halklarının bu adımlardan çok şey kazanacağı inancıyla, Rojava'daki gelişmeleri selamlar, bu yolda adım atan Rojava halkına ve onun örgütlerine tebriklerini ve başarı dileklerini iletir, yeni kurulan bu siyasi birimlerin siyasi yönelişleri konusunda kendi takdir hakkını saklı tutmakla birlikte bunların varlığını elindeki olanaklarla destekleme iradesini beyan eder.

Rojava'da kurulan kanton yönetimleri en azından üç bakımdan büyük bir anlam taşımaktadır. Birincisi, bundan sadece yaklaşık on yıl önce Ortadoğu coğrafyasında adını bile söylemesine izin olmayan bir ulusun, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı yolunda atılmış çok önemli bir adım ile karşı karşıyayız. Bu kantonlar sadece Rojava Kürtlerini değil, bütün Kürdistanlıları ilgilendiren bir siyasi varlığın doğmasını müjdelemektedir.

İkincisi, Rojava'da gün yüzünü görmekte olan siyasi yapılanmanın doğum koşulları bunlara, federal Irak çerçevesinde kurulmuş olan Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nden köklü olarak farklı bir siyasi anlam kazandırıyor. Mesud Barzani'nin önderliğindeki Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin ortaya çıkışı bu önderliğin ABD'nin Irak'a karşı verdiği emperyalist karakterdeki savaşın savunulmasına yaslanmıştır. O zamandan beri de Barzani yönetimi bu yönelişin sonucu olarak sadece Güney Kürdistan'ın çıkarlarını savunmuş, Kürt ulusunun bütününe ve Ortadoğu

halklarının emperyalizm karşısındaki ortak çıkarlarının savunulması bir yana, bunların her ikisinin de ayrı ayrı karşısında yer almıştır. Oysa Rojava emperyalizmin güdümüne girmeden belirlenen bir yönelişin önderliğinde gerçekleşmiştir. Barzani'nin Kürdistan Bölgesel Yönetimi aynı zamanda aşiret düzeninin hâkim sınıflarının ve yeni doğmakta olan bir burjuvazinin ekonomik hâkimiyetini perçinlemiştir. Oysa Rojava'nın sömürülen ve yoksul halk kitlelerini savunacak ve kalkındırarak bir yola girme potansiyeli mevcuttur. Kısacası, Rojava Kürt dünyasında ve Ortadoğu'da Barzani çizgisine alternatif olabilecek bir tarihi gelişmenin ürünüdür.

Nihayet, konjonktürel olarak Rojava'da demokratik özerk yönetimlerin kurulması, emperyalist dünya düzeninin ve Ortadoğu'da başta Erdoğan hükümeti olmak üzere gerici devletlerin Kürtleri Cenevre II Konferansı'nın eşit haklı bir katılımı olarak kabul etmemesine karşı atılmış çok doğru bir adımdır.

Genel siyasi anlamının ötesinde, Rojava'yı Ortadoğu'da ve Kürt halkının bağrında kadınların kurtuluşu yolunda kat ettiği yol bakımından selamlıyoruz. Bütün halkların varlığını tanımak ve onlara mümkün olduğunca eşit haklar tanımak konusundaki duyarlılığını selamlıyoruz. Yeni bir demokratik soluğu Ortadoğu'ya taşıyacak demokratik güvencelerini selamlıyoruz.

Buna rağmen, aynı zamanda Kürt halkının dostu bir parti olarak bazı kaygılarımızı da bugünden dile getiriyoruz.

Birincisi, Rojava'nın emperyalizmden ve bölge gericiliğinden bağımsızlığının

güvencesi olan "üçüncü çizgi" anlayışından zaman zaman uzaklaşan bir politik çizgi bugünkü olumlu yönelişe hale getirir, Rojava'nın Barzani'nin hâkimiyetinde gerici bir çizgi izleyen Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile aynı doğrultuya girmesine yol açabilir.

İkincisi, bugün kurulmakta olan kanton yapıları, sosyal sınıflar karşısında yeterince berrak bir konum benimsemez, işçi ve emekçi sınıflara kapitalist sömürü karşısında güvenceler sağlamaz ve buna uygun sosyo-ekonomik biçimleri yerleştirme yolunda önlemler almaz ise, günümüzde oynadığı ilerici rol kısa süre içinde kaçınılmaz olarak tersine dönecektir. Henüz muhalefette olan ulusal kurtuluş hareketlerinde sınıfsal meselelerde belirsizlik sorunudur, ama ölümcül değildir, bu tür hatalar onarılabilir. Yönetime geçmiş ulusal kurtuluş hareketlerinde sınıfsal duyarsızlık, bir yanda aşiret düzeninin hâkim güçleri ve yeni yükselmekte olan burjuvazi ile öteki yanda işçi sınıfı ve yoksul köylülük arasında eşit mesafede durma iddiası bile ölümcüldür. Tarih bir kez iktidara geçtikten sonra burjuvaziyle bütünleştiği için sonunda ülkeden kovduğu sömürgeci ve/veya emperyalist güçlere teslim olmuş devrimci ulusal kurtuluş hareketleriyle doludur. Aslında 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren yaşanmış olan anti-kolonyalist mücadele dalgasının başarısı, gerisinde maalesef bir ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri mezarlığı bırakmıştır. Devrimciler kendileri bile bazen para babaları haline gelmiştir. Bunlar, gerekli doğrultu benimsemediği takdirde ortaya çıkacak kaçınılmaz nesnel sonuçlardır. Hiçbir ahlaki üstünlük iddiası

bu gerçeklikleri ortadan kaldırmaz.

Nihayet, Rojava'da demokratik özerkliğin ilan edilmesi ileri bir adım olmakla birlikte bunun aldığı biçim bize göre ters tepecek, verimsiz bir yöntemin benimsenmesi anlamını taşır. Aşırı derecede küçük kantonların her birinin yönetim yapılarıyla teçhiz edilmesi, bir yandan küçük ölçeğin ekonomi bakımından yaratacağı çok büyük sorunlarla boğuşmayı gerektirecek, bir yandan da her düzeyde ayrı yönetim organları dolayısıyla aşırı hantal ve pahalı bir yönetim yapısı yaratacaktır. Nihayet buna bağlı olarak bir bürokrasinin doğması ve iktidarı ele geçirmesi tehlikesi de artacaktır. Bütün bunlar yoksul bir toplumda kat kat büyüyebilecek sorunlardır. Kanton sistemi sadece tarihi nedenlerle kendine özgü koşullara sahip zengin İsviçre'de geçerli değildir. Bosna Hersek de 1995 Dayton Antlaşması uyarınca 10 kantondan oluşmaktadır. Yaklaşık 20 yıllık deneyimin sonucu, yüzde 60 işsizlik, aşırı hantal, bürokratik, pahalı bir devlet aygıtı, ulusal çapta hiçbir sorunun çözülmemesidir. Merkezîyetçilik ile demokrasiyi karşı karşıya getiren, yerelîği demokrasinin koşulu zanneden liberal önyargıların Rojava'nın başına bela olmasının engellenmesi gerekiyor.

Bütün bu kaygılarımıza rağmen, Rojava Kürt, Süryani, Ermeni, Türkmen, Arap ve diğer uluslardan işçi ve emekçi kardeşlerimizi yeni yönetimleri için kutlar, onlara başarılar, sömürsüz, herkesin gelişmesinin birbirinin mutluluğunun koşulu olacağı bir toplum dileriz.

4 Şubat 2014

Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi

Hevaller, AKP'ye hoşgörü nereye kadar?

Kürt hareketi büyük bir sabırla Tayyip Erdoğan'a ve AKP hükümetine kredi veremeye devam ediyor. Kredi, önce Gezi ile başlayan büyük halk isyanı sırasında açıldı. Şimdi de 17 Aralık'tan bu yana aynı minvalde devam ediyor. Hareket, bir yandan da bunu yapmakta olduğunu reddediyor. Ama gerçekler ortada.

"Darbe"

Kürt hareketinin çeşitli bileşenlerinin sözcüleri hareketin hem AKP'ye, hem de cemaate karşı olduğunu ileri sürerek kendilerinin bağımsız bir politika izlediklerini vurguluyorlar. Ama 17 Aralık'tan bu yana yapılanlar ve söylenenler hiç de bunu doğrulamıyor. Her şeyden önce, Kürt hareketinin en saçığı bileşeni haline gelmiş olan Özgür Gündem gazetesinde "darbe" analizinden geçilmiyor. Darbe demek "cemaat suçlu, demokrasiyi savunmak için Erdoğan'ın korunması gerekir" demektir. Bu analizle başka politika yapılamaz.

Bir de "darbe"nin nedeni konusunda yapılan tespit var Özgür Gündem gazetesinde. Ardından darbe ile başa çıkmak için tutulması gereken yol hakkında tavsiyeler. "Darbe"nin nedeni "süreç"i bitirme kaygısı imiş. Çözüm ise "demokratikleşme" imiş. Yani, "süreç"i daha da derinleştirmek. "Süreç" Erdoğan'ın başına bu kadar dert açtıysa, düşmenin eşliğine getirdiyse, neden daha da derinleştirsin? Gerçek şudur ki, cemaat "süreç"i toptan karşısına almamıştır. Fethullah Gülen ünlü "Hubeydiye barışı" açıklamasını neden yapsın, "gerekirse el etek de öpülür" desin, "darbe" yapacak kadar karşı ise? Gülen de, Erdoğan'ın bütün öteki ortakları da artık Erdoğan'ın kendi çıkarları için bir risk haline gelmiş olduğunu

görüyor. Kopma bu yüzden olmuştur. Yani Kopma Gezi isyanının dolaylı sonucudur. "Demokratikleşme"ye gelince, Erdoğan için intihar olur! İlk zayıf kendisi olur, çünkü Türkiye'de demokratikleşme olursa, hükümetin bütün yolsuzluk pislîği ortaya dökülecektir.

Paris

Kürt hareketinin sözcüleri çeşitli aşamalarda AKP'yi kollayan, cemaate hücum eden açıklamalar yapmaya devam etmiştir. Mesela KCK sözcüsü Cemil Bayık, 17 Aralık'tan hemen sonra Paris suikastini cemaate fatura etmeye kalkışmıştır. Ne talihsizlik! Kısa süre içinde Paris'in Tayyip Erdoğan'ın sağ kolu Hakan Fidan'ın MİT'inin marifeti olduğu yolunda deliller teker teker ortaya dökülmüştür. Daha önceki tanıklıkları bir yana bırakalım, son bir ayda yaşanan üç gelişme her şeyi çıplak biçimde ortaya koyuyor. Katil zanlısı Ömer Güney'in MİT yetkilileriyle görüşmesinin ses kaydı, MİT içi yazışmanın belgesi, şimdi de Alman istihbarat örgütünün bu belgenin hakiki olduğu kanaati temelinde MİT ile arasına mesafe koymaya başladığı yolunda Almanya'nın en iyi haber alan haftalık dergisi Der Spiegel'de çıkan haber. Bayık ne talihsiz bir anda yapmış çıkışı!

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş ise Ömer Güney'in ses kayıtlarını geçersiz saymak için bin dreden su getirdi. Güney'in bu kasetin kendisi zor durumda kaldığında kullanılması istediğini, oysa zor durumda olmadığını söyledi. Nasıl değil? Adam devlet kendisini terk etmiş kaç yıl yatsın hapiste "zor durumda" sayılmak için? Ayrıca elbette birileri başka nedenlerle sızdırdı kaydı. Bu onu geçersiz mi kılar? Demirtaş ayrıca "ne

malûm öteki seslerin MİT'çi olduğu?" diyor. Ama ses kaydı Güney'in MİT görevi ile ilgili bir anlatımla başlıyor. Her şey mi önceden MİT'in üzerine atılmak üzere hazırlanmış? Bütün bunların çıkmaz yol olduğunu hissedenden Demirtaş, aynı konuşmada "MİT'in içinden bir ekip yapmış olabilir" diyerek Hakan Fidan'ı aklamaya çalışıyor. Bir ekip yapmışsa, MİT de yapmış olabilir, heval. Hakan Fidan bu kadar mı etkisiz eleman? Madem "çözüm süreci"ni bu kadar ciddiye alıyor Fidan, neden bu hain ekibi ortaya çıkarmak için istihbarat örgütünün bütün olanaklarını kullanmadı?

Roboski

Roboski'de bu dönemde daha bir açıklığa kavuştu. En azından Genelkurmay Başkanı'nın soğukkanlı biçimde katliam emri verdiği, devletin kendi organlarınca (askeri savcı!) itiraf edildi. Peki, katliam emrini veren bu Genelkurmay Başkanı'na Tayyip Erdoğan (Roboski katliamında başka hiçbir kusuru olmadığını bir an varsaysak bile) hemen olayın ardından teşekkür etmedi mi, madalya vermedi mi? Bu gerçeklerin ortaya çıkmasına Kürt hareketinin tepkisi bu kadarla sınırlı mı olmalıydı?

"Erdoğan'sız da sürer süreç"

Hevallerimiz muhtemelen Demirtaş'ın zaman zaman sert açıklamalar yaptığını, AKP ve cemaatin geçmişteki ortaklığını vurguladığını hatırlatacaklardır. Ama bu demeciler Kürt hareketinin politikasını değiştiriyor ki! Tabanın bu kadar çıplak gerçeklerin dahi gizlenmesine razı olmayan daha radikal ve daha sosyalist unsurlarını yatıştırmak için söyleniyor bunlar.

Kürt hareketinin tek ilginç çıkışı 17 Aralık'ın üzerinden bir ay geçtikten sonra hem Bayık'ın, hem de Demirtaş'ın sürecin Erdoğan olmasa da süreciğine dair açıklamaları olmuştur. Bu, Hatip Dicle tarafından Cumhuriyet gazetesine verilen bir demeçte "ulusalcı kanadın harekete güvence vermesi" olarak yorumlanmıştır (Orduda "ulusalcı" bir kanat olduğu doğru değildir. Bununla kast edilen Batıcı-laik müdahaleci kanattır.). Oysa daha büyük ihtimal, Kürt hareketinin Erdoğan'dan beklediği tavizleri alamadığı için tehdit savurmasıdır. Zaman gösterecek.

"Gezi'de vardık"

Kürt hareketinin Gezi ile başlayan halk isyanı ile ilişkisi de hâlâ tartışılıyor. Kürt hevallerin çoğu İstanbul'daki gecikmiş ve kısmi katılımı "vardık" iddiasına dayanak yapıyor. Öcalan'ın Gezi'yi selamladığı da hatırlatılıyor. Ama bir an sonra, "ulusalcılar"ın ağırlığından söz edilerek bununla çelişik bir gerekçe veriliyor. Önemli olan şudur: Diyarbakır Dağkapı Meydanı, Taksim Meydanı'ndan dahi daha güçlü bir isyan odağı olabiliirdi. Yapılmamıştı! Kürt hareketinin Gezi ile başlayan isyana desteği, hareketin dev gücü göz önüne alındığında ancak böyle ölçülebilir. Gerisi boş laftır!

Nihayet, HDP'nin Eşbaşkanı Ertuğrul Kürkçü'nün HDK adına Gezi konusunda "özeleştir" yaptığı biliniyor. Ama HDP de bugün bu özeleştiriyeye yakışan bir tavır içinde değildir.

Hevaller, yoldaşlar, Erdoğan'dan kopun! Her şey bir yana, gerileyen bir güçle birlikte hareket ederseniz, yarın sizin haklı davanız da zarar görecektir!

Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi bildirisi: Bosna-Hersek işçi sınıfı ve gençliğiyle dayanışmaya! ABD ve AB, Bosna'dan elinizi çekin!

Bosna'daki ayaklanma sırasında Kristijan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi bir bildiri yayınladı. Burada yayınlamakta olduğumuz metin bildirin İngilizce aslından Türkçe'ye Ayşegül Bahçivan tarafından çevrilmiştir.

Bosna'da kazan sonunda patladı! Henüz yirmi yıl önce öldürücü bir savaşla parçalanmış ve o tarihten bu yana ABD'nin dayattığı 1995 Dayton Anlaşmasıyla kurulmuş olan hantal ve işlevsiz devlet yapısının altında ezilen, işsizlik oranının resmi rakamlara göre yüzde 27,5'e, gayri-resmi tahminlere göre yüzde 45'e vardığı, 18-29 yaş arası gençler arasında işsizliğin resmi rakamlara göre yüzde 57'ye yükseldiği bir ülkede sosyal patlama yaşanması an meselesiydi.

Sanayinin can damarı olan Tuzla kentinin işçi sınıfı ve gençleri 4 Şubat'ta sokaklara döküldü ve bugün altıncı gününe giren eylemler Bosna-Hersek Federasyonu'nun neredeyse tamamını alev gibi sararken, başkent Saraybosna'nın yanı sıra Mostar, Bihaç ve Zenitsa gibi büyük şehirler ve tarafsız özerk bölge Brsko eylemlerin başını çekiyor. Öte yandan Bosna Sırp Cumhuriyeti bölgesi eylemlere yavaş yavaş katılıyor.

Bu gördüğümüz, en saf haliyle sınıf mücadelesidir. Tuzla'daki başkaldırı 2000 ila 2008 yılları arasında özelleştirilen fabrikaların kapatılmasını protesto etmek amacıyla başladı. Yugoslavya Sosyalist Federasyonu altında canlı bir sanayi ve kültür merkezi olan Tuzla, kimya, mobilya ve başka sanayi alanlarında faaliyet gösteren fabrikalarının özelleştirme kisvesi altında bürokrasi tarafından yağmalanmasına tanık oldu. Yeni patronlar artı-değerle bile ilgilenmiyorlardı! Varlıkları sattıktan sonra pek çoğu iflas ilan ettiler ve işçileri tazminatsız işten çıkardılar. İşçiler, 27 aylık birikmiş alacaklarının yanı sıra, işten çıkarma tazminatı, sağlık ve emeklilik primi tazminatı talep etmekte.

Protestolar gerçek anlamıyla bir ayaklanmaya dönüştüğünden beri doğal olarak, bütün bu ekonomik talepler de arka planda kaldı. Tuzla'da, yerel kantonun yönetim binası yağmalandı. Saraybosna'da göstericiler Bosna-Hersek Devlet Başkanlığı binasını ve kanton yönetimi binasını

ateşe verdiler. Halk, rejime karşı eleştirilerini genelleştirerek 'Hırsızlar!' diye haykırırken, 'Devrim!' sloganı atmaya başladı; böylelikle siyasi iktidar meselesini gündemin başına yerleştiriyordu. Ancak isyan tamamen kendiliğinden gelişmiş gibi gözüküyor. İşçiler ve gençler mevcut iktidar yapısına gerçekçi bir alternatif oluşturabilecek örgütsel yapıları henüz kurmuş değil. Öte yandan, devlet binalarının tahrip edilmesinin işçilerde yarattığı özgüvenin yanı sıra, mücadele hali hazırda ilk siyasi zaferlerini de kazanmış durumda. Tuzla ve Saraybosna kantonlarının başkanları istifaya ederken, Zenitsa-Doboy kantonunda yönetimin tamamı istifasını verdi. Ayrıca, bu erken aşamada bile kitleler son derece önemli birtakım sloganlar attılar. Tuzla'da 'kahrolsun hükümet!' sloganı ortak payda oldu. Çalışma hakkının korunması doğrultusunda sloganlar ile devlet yapılarının parçalı ve kademeli niteliğinden dolayı çok kalabalık bir grup olan siyasetçilere sağlanan imtiyazların kaldırılmasına yönelik sloganlar önemlidir. Belki de en çarpıcı olay, Bosnalı isyancıların emperyalist Dayton Antlaşmasının kaldırılmasını talep etmesidir!

Bu kitle hareketi için en ürkütücü zorluk, 1992-1995 yılları arasında Bosna-Hersek'te yaşanan iç savaşın getirdiği aşırı şiddet ve zulmün yeniden dirileceğine dair içselleştirilmiş korkudan ve üç temel etnik-kültürel-dini grup arasında o tarihten bu yana devam eden ırkçı denebilecek düşmanlıktan kaynaklanmaktadır. Özellikle

de çoğunlukla Müslüman olan Boşnaklar ile çoğunlukla Ortodoks Hıristiyan Sırp lar arasındaki gerginlik belirgin olarak görülürken, çoğunlukla Katolik olan Hırvatlar Boşnaklara daha yakın durmuşlardır. Ne var ki, bu cephede de iyi haberler var. Son günlerde, yüzlerce gösterici Sırp Cumhuriyeti'nin başkenti Banya Luka'da "Tüm Bosnalı etnik grupların kardeşliği" doğrultusunda sloganlarıyla sokaklarda yerlerini aldılar. Diğer tarafta, Boşnak-Hırvat şehri olan Mostar'da Müslüman Boşnak partisi SDA ile Hırvat HDZ partisinin merkezleri ateşe verilerek kitlelerin milliyetçi ve dini kimlikten kopma eğilimleri belirdi. Bu hareket, Bosna-Hersek'te yaşayan üç topluluk içinde önemli bir azınlığın eğilimi olarak kalsa bile, ülkede yaklaşan devrimci sürece büyük bir enerji ve potansiyel kazandıracaktır.

Dayton Anlaşmasının imzalanmasından bu yana emperyalistler Bosna-Hersek'te sömürgecilğe yakın bir rol oynamaktadır. Bu nedenle, Saraybosna'daki ABD Elçiliğinin, isyan eden halkın taleplerine karşı göstermelik bir destek verdikten sonra, polise karşı ve tabii özellikle devlet binalarına karşı yapılan her türlü şiddet eylemini reddeden bir beyanat vermesi rastlantı değildir. Bosna polisinin Tuzla'daki gösterilerin ilk günlerinde işçilerin protestolarına müdahalelerinin vahşeti düşünülürse, ABD hükümetinin polisi bu şekilde savunması ironiktir. AB'nin Genişleme ve Avrupa Komşuluk Politikasından Sorumlu Komisyon Üyesi Stefan Füle'nin de şiddetten kaçınılmasını telkin

etmesi rastlantı mıdır? Hayır! Ayaklanmalar daha uzun süreli olursa, devrimci bir durumun doğacağını emperyalistler çok iyi biliyor ve bu yüzden siyasi sistemin şiddetle alaşağı edilmesine izin vermeyeceklerini söyleyerek Bosna-Hersek'in işçilerini ve gençlerini uyarıyorlar!

Romanya hükümetinin devrilmesinden, Bulgaristan'da aylarca aralıksız devam eden gösterilerden, Slovenya'da ekonomik koşullara karşı yapılan kitlesel protestolardan, Yunanistan'da 2008 isyanından ve 2010-2013 arasında Troyka'ya ve ardı ardına gelen hükümete karşı verilen önemli sınıf mücadelelerinden ve geçen yaz Türkiye'de gerçek bir halk isyanı olan olağanüstü Gezi Parkı eylemlerinden sonra Bosna-Hersek'teki ayaklanma ayrıca önem kazanmaktadır. Balkanlar devrimci ateşle dolup taşıyor. Bu bahtsız coğrafyanın çeşitli halklarını yeniden birleştiren, devrimci eylemiyle işçi sınıfı ve gençlik olacaktır!

10 Şubat 2014

Bosna-Hersek işçi sınıfı ve gençliğiyle dayanışmaya!

Kahrolsun Bosna'nın ve diğer eski Yugoslavya devletlerinin restorasyonist ve yağmacı yeni burjuvazisi!

İktidar Bosna işçi sınıfına!

Yaşasın Balkanlar Sosyalist Federasyonu!

Yaşasın Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri!

Yaşasın dünya devrimi!

Devrimci İşçi Partisi (EEK, Yunanistan)

Devrimci İşçi Partisi (DİP, Türkiye)

Komünist İşçi Partisi (PCL, İtalya)

Kristian Rakovski

Balkan Sosyalist Merkezi

RedMed (www.redmed.org)

Cenevre 2:

Ölü doğan bebek nasıl canlandırılır?

2. Cenevre konferansı Ocak ayının sonuna başladı. İlk görüşmelerden bir sonuç çıkmadı. Suriye'deki iç savaş, silah ve aktörler veriyken, Cenevre 2'nin sadece bir masa sohbeti olarak kayıtlara geçtiğini söylemek abartı olmaz.

Rojava ve İran saha dışında

Her şeyi bir kenara bırakırsak, Ortadoğu'da önemli iki aktörün olmadığı bir "barış" görüşmeleri, Suriye için gerçekçi değildir. Bunlardan birincisi, özerklik yolunda anlamlı bir mesafe kat eden Rojava Kürdistanı'dır. Diğeri ise, Esad rejiminin destekçisi olan İran'dır. Birincisi, Ortadoğu'da mezhep savaşının dışında kalmış tek güçtür. Aynı zamanda, uzunca bir süre Suriye'de 3. seçenek fikrini ayakta tutabilmiştir. Suriye'de Kürt halkının, ulus olmaktan kaynaklı talepleriyle görüşmelere katılmak istemesi kadar meşru bir talep olamaz. İkincisi ise birincisine göre daha az yerli ama bir o kadar da Suriye siyasetinin içindedir. İran, Esad'ın düşmesini bir ölüm kalım meselesi olarak görmektedir. Yani "Esad'sız geçiş" türünden açılımlar, İran'ın canına kast etmek olacaktır. Ayrıca kendisini İran'dan bir parça özerk göstermek isteyen Hizbullah'ın da İran'la kader birliği yaptığı ortadadır.

Suriye muhalefeti ve yönetimi

Suriye muhalefeti kelimesi, büyük bir siyasi ve askeri yelpazeye denk geliyor. Tarif etmek gerekirse; cephe savaşan İslamcılar ve radikal İslamcılar, ılımlılar, emperyalizm destekçileri, Kürt örgütleri, reform yanlıları, kısacası Esad karşıtı herkes! Türkiye medyasında, Esad karşıtlarının tek bir kelime, "muhalefet" kavramında tarif edilmesi, aradaki derin farklılıkları bir kenara bırakıyor. Halbuki, Suriye iç savaşına müdahil olmaya çalışan her devletin (Körfez ülkeleri, Türkiye) desteklediği irili ufaklı örgütler var. El Kaide'yle aynı ideolojik doğrultuda; lakin onun tarafından aforoz edilmiş Irak ve Büyük Suriye İslam Devleti (IBSİD) gibi örgütler mevcut. Tüm muhalif circunanın ortasında, Suriye muhalefeti olarak tanımlanan SMDK (Suriye Muhalif ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu) delegasyonunun, hangi demokratik yöntemlerle seçildiği ise sorulmuyor. Çünkü Washington, Ankara, Brüksel, Doha ve Riyad'ın ya da sadece Washington'un onayını almak, delegasyon olmak için yeterli oluyor.

Velev ki görüşmelerden bir sonuç alındı. SMDK, kendisini tanımayan çoğu silahlı grup varken, bu kararları nasıl uygulatacak? SMDK'nin Cenevre görüşmelerine katılması; ancak reel politikada dış geçire-

meyecek kadar güçsüz olması, Suriye yönetiminin elini güçlendiriyor. Cenevre 2'ye katılan muhalefetin taktiksel olarak tek kazanımı, siyasi çözümü isteyen ve bunun için çabalayan bir pozisyona bürünmesidir.

Suriye yönetimi ise muhalefet gibi parçalı değil. Cenevre 2'nin hemen öncesinde işkence fotoğraflarının yayınlanması ve ABD'nin kimyasal silahların imhasını tekrardan gündeme sokması, yönetimi sıkıştırmaya yönelik adımlardı. Suriye yönetiminin, Rusya'nın attığı adımlara da ses çıkartmayarak onayladığını varsayabiliriz. Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un SMDK başkanı Cerba ile görüşmesinde, siyasi çözümün tarafı olarak SMDK'yi işaret etmesi, Rusya'nın zayıf olan düşmanı masada tutmak istemesiyle açıklanabilir.

Cenevre 2'nin gündemi

2. Cenevre'de gündem üç ana başlıkta toplandı. İlki, terörizm; yani El Kaide'nin artan gücü ve bunun durdurulması. İkinci gündem, insani yardım meselesi. Üçüncüsü ve en az konuşulana ise Esad'sız çözüm arayışları.

Sonuncusunun, yani siyasi çözüm olarak Esad'sız bir geçiş hükümetinin uzun tartışmalara konu olmaması, Cenevre 2'nin ilk turunun en azından dağılmamasında etkili oldu. İlk tur tartışmalarına ise El Kai-

de damga vurdu. El Kaide'nin, Suriye'nin yanında Irak'ta, hatta en son aşamada Lübnan'da yükselişte olması, kendisi hariç herkesi korkutuyor. Korkunun ecele faydası yok! Dün Esad'ı yakıp yıkan ABD ve Avrupa gazeteleri, Suriye yönetiminin El Kaide'ye karşı kazandığı askeri mücadelelerinden övgüyle bahsediyorlar. Dün, El Kaide'yi Suriye "devrimi"nin bir parçası olarak niteleyen Özgür Suriye Ordusu erimek üzere. Hem de büyük çoğunluğu El Kaide'den gelen saldırılarla.

İkinci turdan ne çıkar?

İlk turda masada olan, ancak hakkında somut bir adım atılmamış olan insani yardımın bölgelere ulaştırılması yine gündeme gelecektir. Bu konuda, acımasız savaş koşullarının yaşandığı Humus öne çıkıyor. İsmi konmadan kısa süreli bir ateşkesin, Humus üzerinde uygulanması bunun için. Bunun yanı sıra, ilk tur görüşmelerde ana gündem olmayan Esad'sız geçiş hükümetini muhalefetin tekrardan masaya getireceğini söylemek için müneccim olmaya gerek yok. Suriye yönetimi, bunu kati olarak reddediyor. 2014'deki seçimleri işaret ediyor.

Cenevre 2 aralıklarla devam edecek. Ama ortada yalın duran gerçek şu: Her iki taraf da ölü doğan bebeği canlandırmaya çalışıyor.

Gezi ile Ukrayna'nın ne alakası var?

Ukrayna Kasım ayından beri sarsılıyor. Meydanlar dolu. Kiev'in her yanında barikatlar yükseliyor. Eylemcilerle polis arasında ortaçağ savaşlarını andıran sahneler görülüyor. Polis güçleri kalkanlarıyla Roma lejyonlarının meşhur kaplumbağa taktiğini uyguluyor. Eylemciler ortaçağ mancınıklarıyla taş ve Molotof kokteyli atıyorlar. Silahların da sahneye çıktığı oluyor. Manzara iç savaşın eşliğindeki bir ülke.

Ukrayna'daki sokak savaşları bazıların gözünde Türkiye'de Gezi ile başlayan halk isyanı ile paralellik oluşturuyor. Bu tür paralellikler kurmak son derece yüzeysel bir bakış açısının ürünü. Çünkü Gezi ile başlayan halk isyanının dinamikleriyle, mücadele eden güçlerin niteliğiyle Ukrayna'dakiler ciddi anlamda bir benzerlik ya da paralellik taşıyor.

Batılı emperyalistler mi Rus oligarkları mı?

Elbette ki dünyadaki tüm ciddi siyasi ve toplumsal gelişme gibi Ukrayna'daki olayların da arka planda kapitalizmin dünya çapında içine düştüğü büyük depresyon yatıyor. Kapitalizm tarihinin halen içinden geçmekte olduğumuz Üçüncü Büyük Depresyonu emek sermaye çelişkisi başta olmak üzere tüm çelişkilerin daha da sert yaşanmasına neden oluyor. Bunlar içinde tabii ki hakim sınıflar içindeki çelişkiler de

var. Türkiye'de İslamcı sermaye ile Batı-cı-laik sermaye çatışmasının aldığı son hal ve Ukrayna'da bir yandan Batıcı kapitalist restorasyoncularla diğer yanda Rusya yanlısı restorasyoncuların kavgası da bu süreç içinde değerlendirilebilir.

Gezi Akdeniz'deki devrimci sürecin parçasıdır

Ancak Tunus devrimi ile birlikte başlayan Arap Devrimi dünya çapında yeni bir devrimci süreç başlatmış durumda. İlerlemeler ve gerilemelerle, isyanlarla, devrimler ve karşı devrimlerle, darbeler ve savaşlarla ilerleyen ve ilerleyecek olan bir süreç bu. Tunus ve Mısır'la başlayan İspanya ve Yunanistan'da yükselişlerle Akdeniz'i saran bu dalgaya son olarak Türkiye Gezi ile başlayan halk isyanı ile katıldı.

Ukrayna'daki hareketin kökeni emperyalizm destekli "Fason devrimler"

Ukrayna'da yaşanan süreç ise her ne kadar kaçınılmaz olarak aynı kapitalist kriz dinamiklerini arka planında tutsa da Tunus'la başlayan devrimci sürecin değil 2000'li yılların başındaki "turuncu devrimler" olarak adlandırılan karşı devrimci öze sahip fason devrimlerin bir ürünüdür. SSCB'nin yıkılmasının ardından bu büyük coğrafyada ve

Doğu Avrupa'da kapitalist restorasyon sürecini Batı emperyalizminin hegemonyası altında tutmak için büyük bir politik mücadele başladı.

Yugoslavya'nın NATO eliyle parçalanmasının ardından 2003 yılında Gürcistan'da karanfil devrimi adıyla, 2004 yılında da Ukrayna'da turuncu devrim adıyla, ABD ve AB emperyalizminin desteklediği isyanlar yaşandı. İki ülkede de Batı yanlısı hükümetler kuruldu. 2008 yılında Rusya'nın Osetya sorunu üzerinden Gürcistan'a müdahalesi emperyalist girişimlere önemli bir darbe vurdu ve bölgede güç dengeleri Rusya lehine kaydı. Gürcistan'da Saakaşvili adım adım etkisini yitirirken Ukrayna'da Rusya yanlısı Yanukoviç 2010 yılı ile birlikte devlet başkanlığı koltuğuna oturdu.

Bugün Ukrayna'da yaşanan çatışmaları ateşleyen ise Yanukoviç'in 5 yıldır AB ile müzakere edilmekte olan ticaret anlaşmasını askıya alarak yerine Rusya'dan 15 milyarlık yardım alması oldu. Böylece 2004 yılında depreme yol açan fay hattı yeniden tetiklendi.

Gezi ve Ukrayna arasındaki uçurum

Ukrayna'daki muhalefetin yapısına baktığında önu çeken tamamen neo-liberal ve milliyetçi bir programa sahip eski boksör Kliçko'dan adı da politikası da Türkiye'dekine benzer. Yanukoviç'in, faşist ve ırkçı Sağ Kesim ve Svoboda Partisi'ne kadar muhalefet bileşenleri harekete apaçık gerici bir karakter veriyor.

Gezi ile başlayan halk isyanında anti-emperyalist vurgu yetersizdi bu doğru ama Ukrayna gibi AB ve ABD emperyalizmine açık destek yoktu. Gezi'de Amerikan bayrakları yakılmadı ama kimse Ukrayna'daki

gibi AB ve ABD bayraklarıyla da alana koşmadı. Faşist partiyi destekleyen ona oy veren ya da kendini ülkücü olarak tanımlayan bireyler ya da ufak ırkçı gruplar Türkiye'de de zaman zaman eylemlerde yer aldı. Ama eylemlerde hâkim renk olmadılar. Taksim meydanında Atatürk Kültür Merkezi'nin üzerindeki pankartlar sosyalistlerin hareketi tümüyle yönlendirmese de varlıklarının ve etkilerinin bir yansımasıydı. İşçi sınıfı hem Ukrayna'da hem de Türkiye'de isyanın merkezinde yer almadı, örgütleri ve kendine özgü talepleriyle yer almadı. Ancak Türkiye'de etkisiz grev çağrılarında rağmen hiç değilse KESK ve DİSK'in süreçteki varlığı göz ardı edilemez. Ukrayna'da işçi sınıfının Yanukoviç'e güven duyduğu söylenemez. Pek çoğu onu da hırsız olarak görüyor. Ancak AB'ci, neo-liberal, sağcı ve faşist güçlerin hegemonyası altındaki muhalefetten net biçimde uzak duruyorlar.

Elbette ki halk hareketleri her zaman doğru ve devrimci önderliklerle beraber yükselmüyor. Ancak her halk hareketinin de kendiliğinden ilerici bir karakterde olduğu söylenemez. Bu anlamda Arap devrimiyle başlayan sürecin bir parçası olan Gezi ile emperyalizm yanlısı restorasyonist muhalefetin 2000'lerin başından beri güttüğü davanın ürünü olan Ukrayna'nın bir alakası yoktur. Ukrayna'da yaşanan kalkışma devrimciler için hareketin önderliğini alma görevini değil anti-faşist mücadeleyi yükseltme görevini dayatıyor. Ukrayna'da işçi sınıfının sahneye çıkması, faşizme yolu açan restorasyoncu Yanukoviç iktidarına bel bağlamadan güçlü bir anti-faşist cepheyi oluşturmak için gerekli. Türkiye'de ise işçi sınıfının sahneye çıkması isyanı ilerletmenin bir unsuru. Ukrayna'dan Gezi çıkarmaya çalışanlar gerici bir hareketi Avrupalı ve sol liberal ön yargılarla allayıp pullamaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Arap devriminin hüzünlü dönencesi

Acıklı bir görüntü: 25 Ocak 2014'te, şanlı Mısır devriminin 3. yıldönümünde, bütün bir dönem boyunca dünya çapında, Yemen ve Bahreyn'den Sao Paulo ve İstanbul'a kadar devrimlere ve isyanlara örnek olmuş olan Tahrir Meydanı'nda on binler toplanmış, ülkenin Bonapart'ı, Savunma Bakanı ve Genelkurmay Başkanı Abdülfettah El Sisi'ye bağlılığını ilan ediyor. O meydan ki, sadece üç yıl önce 30 yıllık diktatör Mübarek'i deviren kitlelere ev sahipliği yaptı. Sonra devrimin iki yeni dalgasına tanıklık etti. Yüksek Askeri Şura'yı gerilettili, İhvanı Müslimin'i karşısına aldı. Şimdi ise, ordunun Mısır'ın başına yeniden çökmesine destek veriyor.

Mısır devriminin yıldönümünde, Kahire'nin diğer sokaklarında sadece İhvan'ın militanlarının eylemlerine engel olmuyor polis. Devrimin gerçek öncülerini de kendi devrimlerini kutlayamıyor. 3 Temmuz 2013'te El Sisi on milyonlarca Mısırlı'nın eylemlerini kendi darbesinin kanalına aktarınca, küçük burjuvazinin Ulusal Selamet Cephesi'nden nihayet kopan devrimci grupların oluşturduğu Devrimin Yolu cephesinin militanları da devrimin yıldönümünde polisin baskısından nasibini alıyor. O gün 60 dolayında insan devrimi kutlamak için sokağa çıkmaya cesaret ettiği için hayatını yitiriyor! Kimi İhvanlı, kimi devrimci.

Gerici bir anayasa

25 Ocak kutlamalarındaki bu sefil tablo, Bonapartist darbe yönetiminin 14 Ocak'ta tamamlanan anayasa referandumunun ertesinde geldi. Hatırlanacağı gibi, İhvan'ın Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi daha önce İslamcı kanadın anayasasını oylatmış, yüzde 33 katılımı halkın beşte birinden alınan oylarla referandumu "kazanmıştı". Şimdi de Mısır'ın Bonapartist yönetimi hukuk kaynağını dini kurallara yaslayan, orduya büyük yetkiler veren ve ayrıcalıklarını muhafaza eden, antidemokratik bir yeni anayasayı hazırlattıktan sonra oylattı. Bu sefer katılım yüzde 38 oldu! Bu yüzde 38'in yüzde 98'i ise olumlu oy kullandı. Mübarek dönemi oylamaları gibi! Ya da Kenan Evren'in anayasa referandumu gibi. Yüzde 98 rakamı doğru olsa bile, bu, toplumun yaklaşık üçte birine karşılık verir. Yani El Sisi'nin Mısır halkından ezici bir destek almış olduğu dair yorumlar kasıtlı ve yanıltıcı! Daha özgür bir ortamda gerçekleşen parlamento ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinde (Kasım

2012 ve Mayıs-Haziran 2013) ise katılım yüzde 50 dolayında idi. Oysa bu sefer, neredeyse Türkiye'de 1982 Anayasası'nın oylanmasında olduğu gibi, "Hayır" afişi asanlar gözaltına bile alındı!

Referandumu kazanmanın cesaretiyle hükümet cumhurbaşkanlığı seçiminin parlamento seçiminden önce yapılacağını açıklayarak El Sisi'nin cumhurbaşkanı olmasını bir adım daha yakınlaştırmış oldu. Bütün bu gelişmelerin bir tek anlamı var: Mısır devrimi adım adım tasfiye edilmektedir. Önümüzdeki dönemde yeniden bir halk yükselişi gerçekleşmediği takdirde, devrim geriletilmiş olacaktır. Muhtemelen geriye sadece devrimin bazı kazanımları kalacaktır: mesela bağımsız sendikalar. O da kalırsa! Devrim geriletirken gerçekten devrimin önünde yürüyen kadrolara da baskılar artmıştır. Devrimde öncü rolü üstlenmiş birçok kadro bugün hapistedir.

Tunus: bir başka hüzün

Arap devriminin Mısır'la birlikte önde gelen ülkesi ve devrimin ayağa kalktığı ilk ülke olan Tunus da, burjuva medyasının "bahar devam ediyor" safasasına rağmen devrimin adım adım geriletildiği bir süreç yaşıyor. Doğrudur, Tunus'ta çok daha demokratik, laik, kadın-erkek eşitliğini ikirciksiz ifadelerle tescil eden bir anayasa meclis tarafından kabul edildi. Doğrudur, Mısır'da İslamcılarının seçilmiş başkanı darbe ile devrildi, en az 1.000 kişi öldürüldü; başta Mursi olmak üzere İhvan'ın yönetici kadrosu ağır bir baskı ile karşı karşıya kaldı. Buna karşılık, Tunus'ta Ennahda, hükümeti kendi iradesi ile devretti. Ama bu farklardan hareketle Tunus'ta devrimin bayrağının hâlâ muzaffer biçimde dalgalandığı sonucuna ulaşamaz.

Tunus'un Ennahda üyesi Başbakanı Ali Larayedh Ocak ayında, evet, kendisi istifasını vererek görevden ayrıldı. Ama bu, Avrupa Birliği'nin (AB) önde gelen ülkelerinin büyükelçilerinin baskısı altında oldu. AB büyükelçileri yaptıkları bir toplantıda Mehdi Cuma adlı bir politikacıyı başbakan yapmaya karar vermişlerdi. Ardından Alman Büyükelçisi Cuma ile yemek yiyerek bu "seçim"i ilan etti. Larayedh görevinden ayrılmamakta diretince büyükelçiler hükümete neredeyse bir ultimatom verdiler. Ve böylece Larayedh "kendisi iradesi" ile (!) görevinden ayrıldı! Bu manzaralar sömürge manzaralarıdır. Ve sonuç Mısır'dan ne kadar daha iyi olursa olsun devri-

min canlılığı olarak görülemez!

Bir evre kapanıyor

Arap devriminde bir evre kapanmıştır. Arap gericiliğinin lokomotifi Suudi Arabistan, daha önce kendi ülkesinde sosyal yardım rüşvetiyle, Bahreyn'de askeri işgal yoluyla, Yemen'de pazarlık yoluyla ("düzenli geçiş"), Suriye'de finanse ettiği Selefî çeteler aracılığıyla engel olduğu Arap devrimini, Mısır'da askeri darbe ile engellemiştir. (Selefi Nur Partisi, Vahhabi krallığa yakın olduğu için referanduma olumlu oy kullanmıştır.)

Arap devriminin geriletilmesi büyük ölçüde Suudi taktiklerinin ürünü olabilir. Ama ulaşılan noktada emperyalizm, en başta da AB emperyalizmi kendi amaçlarına ulaşmış olmaktadır. Mesele şudur: Bu aşamada Arap rejimlerinin Batı emperyalizmi ve kapitalizmi ile karşı karşıya gelmesi tehlikesi bastırılmış olmaktadır. Gerisi teferruattır.

Bütün bunların ardında, uzun bir tarihsel süreç sonucunda dünya çapında ve tek tek ülkelerde proletaryanın önderliğine muazzam bir darbe vurulmuş olması, yani devrimci ve enternasyonalist işçi partilerinin var olmaması belirleyicidir. Devrimci partinin yokluğu, devrimin karşıtına dönüşmesine izin vermiştir.

Mısır, hâlâ Arap dünyasının geleceği açısından belirleyicidir. Orada Bonapartist darbenin esas sınıf desteği apaçık bellidir. Mısır'ın (İhvan'da ifadesini bulan yeni yetme İslamcı burjuvaziden farklı olarak) gelecekte burjuvazisi ikirciksiz biçimde darbenin ardındadır. 2011'den, hatta daha öncesinden beri krizden krize koşmuş bir ekonomide, borsa darbeden sonra yüzde 43 yükseliş göstermiştir.

Ama bu durum tam da şu andaki dengelerin kırılmasını ortaya koyar. Burjuvazinin böylesine canı gönülden desteklediği bu hükümet ya da gelecekte her şeye rağmen çok derin olan ekonomik krizi aşmak için yıllardır bütün hükümetlerin ellerini yakacağından korktuğu için vebadan kaçır gibi uzak durduğu tedbirleri almak zorunda kalacaktır. İşçi ve emekçi kitleleri için bunun anlamı, işsizlik, açlık, yoksulluk demektir. Bu atak, karşısında, üç yıl içinde bir buçuk milyon işçinin bağımsız sendikalarda örgütlendiği bir işçi sınıfını bulacaktır. Devrim bu sefer esas motorunu sınıf mücadelesinde bulabilir.

Levent Dölek

Kerry'nin "iki devletli ölüm" projesi

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin inisiyatifi ile gündeme gelen ve Filistin sorununa "iki devletli" çözüm için yeni bir girişim olan "çerçeve anlaşma" önerisi, yine hiçbir çözüm önermiyor. Başka türlü de beklenemezdi çünkü ABD emperyalizmi hiçbir zaman Filistin davasında tarafsız bir konumda olmadı. Her zaman Filistin davasına karşı, Siyonizmin baş destekçisi ve hamisi rolünü üstlendi.

Nitekim Kerry'nin "iki devletli çözüm"ü olsa olsa Siyonist İsrail için bir çözümdür. Filistin için ise ancak "iki devletli ölüm"den bahsedilebilir. Kerry'nin çerçeve anlaşması geri dönüş hakkını sembolik sayıda Filistinli Arabın geri dönmesi ve kalanlar için tazminat ödemesi temelinde ele almayı öngörüyor. Bu öneri, son tahlilde Siyonistler tarafından kabul edilebilecek bir öneri. Çünkü Siyonistler İsrail'in Yahudi bir devlet olarak tanınmasında ısrarcı. Geri dönüş hakkına karşı çıkma sebeplerinden biri de bu. İsrail'in bu ırkçı ve dinci ısrarını, ABD emperyalizmi de destekliyor.

Yine Batı Şeria'nın içerisinde konuşlandırılmış Siyonist yerleşimlerin yüzde 80 oranında korunmasını öngören çerçeve anlaşma, olası bir Filistin devletinin etrafındaki kuşatmayı sürdürmek için Ürdün nehri kıyılarında İsrail askeri varlığının sürmesini öngörüyor. İsrail'in ısrarı ise çok daha geniş bir alanda, tüm Ürdün Vadisi boyunca askeri varlığını devam ettirmek üzerine. Sonuçta İsrail Kerry'nin dediğini kabul etse bile Filistin kuşatma altında kalmaya devam edecek.

Kerry'nin projesinde 1967 sınırlarına geri dönüş öngörülüyor. Ancak her zaman söylediğimiz gibi bu, korsan Siyonist oluşum İsrail'in Filistinliler nezdinde de tanınması anlamına geleceği gibi, geri dönüş hakkının da geri dönüşsüz bir şekilde rafa kaldırılması anlamına gelecektir. Kudüs en iyi ihtimalle bölünmüş bırakılacak, yani büyük kısmı Siyonist işgal altında kalmaya devam edecektir. Bu anlamda 1967 sınırlarına geri dönüşün, sanki ilerici bir şeymiş gibi, sol çevreler tarafından savunulmasına da anlam vermek mümkün değildir.

Emperyalist "çerçeve anlaşma"nın bir tarafı da, her zaman olduğu gibi, işbirlikçi El Fetih önderliği ve Mahmut Abbas'tır. Mahmut Abbas, teferruatlarda müzakerecilik oynarken Filistin davasının merkezinde yer alan geri dönüş hakkını satmakta ve korsan Siyonist oluşum İsrail'i meşru bir devlet olarak tanımaktadır. Mahmut Abbas'ın tek bir derdi vardır, o da Filistin'i Arap sermayesinin sırtındaki bir yük olmaktan kurtarmak ve kendi derebeyliğine çevirmektir. Bunun için karşısındaki en büyük engel, direnişçi Filistin örgütleri ve tabii ki yoksul Filistin halkıdır. Mahmut Abbas için Filistin direnişini kontrol altına almak ve söndürmek o kadar önceliklidir ki kendisi işi Filistin'de terörizme karşı NATO askerlerinin konuşlandırılmasını önermeye kadar vardırırmıştır. Mahmut Abbas'ın *New York Times*'a verdiği bir demeçte sözünü ettiği bu olasılığı Kerry ile görüşerek gündeme getirdiğine kuşku yoktur. Hamas ve FHKC gibi örgütler, Filistin topraklarındaki her yabancı askeri, işgal gücü olarak göreceklere açıklayarak bu girişimin terörizme değil Filistin direnişine karşı olduğunu açıkça ortaya koydular.

Filistin'de tek bir terörist odak vardır o da ABD emperyalizminin himayesindeki korsan Siyonist oluşumun kendisidir. İsrail yıkılmadan Filistin'de bir çözüm yoktur. Bugün Siyonizmin ve ABD emperyalizminin pazarlık masalarında ki arayışları Arap devrimi ile başlayan süreçte İsrail'in sununun ısınmış olmasındandır. Suudi Arabistan, Katar gibi işbirlikçi Arap rejimleri ile Türkiye ve Müslüman Kardeşlerin kışkırttığı mezhep savaşı ile bir an olsun nefes alan İsrail, Esad'ın ayakta duruyor olması, İran'ın bölgede güçlenmesi, radikal Sünni İslamcı grupların kontrol altına alınmaması karşısında hâlâ önünü göremiyor. Kerry'nin yaptığı türden girişimlerin barışla ilgisi yoktur. Bunlar İsrail'i ipten alma çabalarıdır. Gerçekleri görmeyi inkar ederek iki devletli çözümlerin peşinden koşmak yerine Filistin davasına sahip çıkarların yapması gereken mezhep savaşını durdurarak anti-emperyalist ve anti-Siyonist kavganın ateşini harlamak. Nihai hedef tarihi Filistin topraklarında Arap'la Yahudi'yi birleştiren laik, demokratik, sosyalist bir Filistin devletidir, yani tek devlettir. Tabii Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'nun mensubu olan bir Filistin.

Halk isyanını yargılanamadı!

Antalya Gezi davasında, Devrimci İşçi Partisi üyesi Mustafa Cihan Yılmaz yoldaşımız, mahkemenin sanık sandalyesini sosyalizmin kürsüsüne döndürdü.

Savunmasında baştan sona, halk isyanını ve milyonların eylemlerini savunan yoldaşımız, halk isyanının yargılanamayacağı, DİP'in amacının Gezi Parkı ile başlayan büyük halk hareketinde AKP hükümetini devirmek olduğunu söyledi.

Savunmasının başında, iddianameyi yargılayan yoldaşımız, iddianamenin gerçeklerden uzak olduğunu söyledi. "Eğer bu iddianame gerçek olsaydı, mahkemelerde biz değil, Ethem'in katili Ahmet Şahbaz yargılanırdı" diyen Yılmaz, iddianamenin AKP'nin bir raporu olduğunu söyledi. Yoldaşımız, halk isyanını yargılayan iddianame hakkında şöyle devam etti: "Hakkımızda açılan davanın dayandığı iddianame, Türkiye'de milyonlarca insanın katıldığı ve dünya çapında ilgi görmüş bir toplumsal olayı hukuki kriterlerle değil bütünüyle siyasi bir tarzda ele almaktadır. Üstelik bir hukuk mercisinde kabul edilemeyecek şekilde hükümet sözcüsü gibi yorumlar yapmakta, ifadeler kullanmaktadır."

Yılmaz, iddianamede suç olarak isnat edilen tüm eylemleri sahiplendi. Eylemlerini kararlılıkla savunan Cihan şunları söyledi: "Hakları gasp edilen halk kitlelerinin böyle fiili ve meşru mücadele ve eylemlerle bu hakları savunması bütün tarih boyunca ve bütün ülkelerde hakların kazanılmasının en önemli yolu olmuştur. Şayet kitleler hakları için mücadeleye etmek yerine evlerine kapansalar ve bu hakların başkaları tarafından kendilerine bahşedilmesini bekleselerdi, bugün ne temel özgürlükler, ne de demokrasinin en basit kuralları dünyanın herhangi bir yerinde var olabilirdi. Grev hakkı grev yaparak, örgütlenme hakkı örgütlenerek, gösteri ve toplu yürüyüş hakkı gösteri yapılarak elde edilmiştir."

Tüm bu eylemlerin meşru ve kitlesel olduğunu ifade eden yoldaşımız eylemlere nasıl katıldığını anlattı: "Ben DİP yöneticisiyim, isyana partimle katıldım. Gezi'yi AKP'ye karşı direniş ve kitle demokrasisi olarak görüyoruz"

1 Haziran sonrası sivil polislerin, kitlelere demir sopalarla saldırmasına değinen Yılmaz, polislerin halka öldürmek için saldırdığını söyledi. Polisler tarafından katledilen Ali İsmail Korkmaz'dan tek farklarının "daha hızlı koşmamız ve koşarken ayaklarımızın takılmaması" diyen Yılmaz, halk isyanı boyunca yaşanan polis şiddetini teşhir etti.

Gezi Parkıyla başlayan büyük bir halk hareketidir

Gezi Parkıyla başlayan mücadeleler dizisini ve bunu yaratan sebepleri, isyanın özelliklerini madde madde sıralayan yoldaşımız şöyle devam etti: "Gezi Parkı konusundaki mücadeleyle başlayan ve Türkiye'nin hemen tamamına yayılan olaylar, bir büyük halk hareketidir. Türkiye tarihinde çok az görülmüş özellikler taşımaktadır. Birincisi, bu olaylarla birlikte halkın çok çeşitli katmanları kendi

kaderlerini kendi ellerine almak istediklerini ortaya koymuşlardır. İkincisi, devlet güçlerinin baskısı karşısında sınımsız, başları dik haklarını sonuna kadar savunmuşlardır. Üçüncüsü, hem İstanbul Gezi Parkı'nda ve ona benzer ortamlarda yaşanan çadır kent deneyimleri, hem de daha sonra başlayan Forum hareketi, Türkiye'ye çok ihtiyacı olan bir kitle demokrasisini, bir aşağıdan demokrasiyi tattırmıştır. Bütün bunların sonucu olarak, gerici ve baskıcı bir hükümet karakterini taşıyan AKP hükümetinin gücü zayıflamış, gerek onu bugüne kadar desteklemiş olan güç odaklarının, gerekse halk kitlelerinin bu hükümete güveni sarsılmıştır.

Gezi direnişi ile başlayan halk isyanını sınıfsal bir zeminde ele alan Cihan yoldaşımız, hükümetin parlamentarist yollardan başka bir yolla düşürülebileceğini ortaya koydu: "Hükümetlerin sadece seçim sandıklarında düşürülebileceği, bunun dışındaki yöntemlerin darbe olarak adlandırılması gerektiği bütünüyle efsanedir. Büyük halk hareketleri, skandallar, büyük politik başarısızlıklar ya da askeri yenilgiler ve benzeri birçok başka neden de hükümetlerin düşmesine yol açabilir. Bunlara hiçbir biçimde hukuk dışı ya da demokrasi dışı denemez" diyerek AKP'nin sadece Gezi direnişi ile başlayan halk isyanına yönelik kara propagandasını boşa çıkartmadı; aynı zamanda AKP'nin ve temsilcisi olduğu kapitalist sistemin toplumu içine sürüklediği ekonomik kriz karşısında büyük bir patlama potansiyeli taşıyan işçi sınıfına da devrimci bir yol gösterdi.

Halk isyanının sesi mahkeme kürsüsünde

Cihan yoldaş Devrimci İşçi Partisi'nin siyasi çizgisini kararlılık ve tutarlılıkla mahkeme salonlarına taşıdı: "Benim partimin adı Devrimci İşçi Partisi'dir. Biz işçi sınıfının haklarını, kazanımlarını, mevzilerini her şeyden çok önemseriz. AKP hükümeti her şeyden önce tüm politikalarıyla sınıfamıza taarruz ettiği için onu karşımızda görüyoruz! Protesto etmek, karşı propaganda yapmak, eylemlerimizle sarsmak ve sonunda bu hükümeti devirmek istiyoruz!"

Aynı zamanda kapitalizme karşı da mücadele ettiğini, kapitalizmin yerine adil ve eşit bir dünya için mücadele ettiğini altını çizdi.

Devrimci avukatların savunması

Davanın toplam beş sanığını 50 avukat savundu. Avukatların ilk müdahalesi daha duruşma başlarken geldi. Bu davada bugüne kadar görülmemiş bir uygulama sonucunda onlarca polis memurunun ve bazı belediyelerin adları "müşteki" (yani şikâyetçi) olarak yazdırılmıştı. Bunların bir bölümü sanıkların ardındaki sıraları kaplamıştı. Avukatlar Münip Ermiş ve Şiar Rışvanoğlu, hem usul, hem de duruşmanın selameti açısından bu polislerin duruşma salonundan derhal çıkarılmasını talep etti. Ayrıca belediyelerin bir bölümünün bu "şikâyet" eyleminden haberi dahi olmadığını basında bile yer aldığını elde gazete kesikleri ileri sür-

dü. Mahkeme avukatların talebini reddetti. Sanıklardan sonra bu polislere söz verildi. Onlarca polis konuştu. Polislerin hiçbirinin sanıklardan bir tekini bile tanımadığı ortaya çıktı. Sanıkları tanımayan ama onlardan şikâyetçi olan polis memurları! Şikâyetçi olmadıkları halde şikâyetçi yazılan belediyeler!

Avukatların savunma yapma sırası sanıkların savunmaları sona erdikten sonra geldi. Toplam yedi avukat savunma yaptı. Avukat Özlem Gümüştaş daha ziyade Cihan dışındaki sanıkların savunmasını ustalıkla yaptı. Cihan'ın dört ay boyunca bütün avukatlık görevlerini üstlenen, her sorununa ve ihtiyacına fedakârca çözüm bulan avukat Hakan Evcin duruşmada görelî olarak kısa bir savunma ile yetindi. Duruşma sırasında Cihan'ı savunma bakımından ana görevi Çağdaş Hukukçular Derneği Başkan Yardımcısı avukat Münip Ermiş ile aynı zamanda Devrimci İşçi Partisi kurucu üyesi olan Şiar Rışvanoğlu üstlendiler. Münip Ermiş daha çok Özel Yetkili Mahkemelerin durumu üzerinde durdu. Bu mahkemelerin gerek orijinal biçimi DGM'ler, gerek Özel Yetkili Mahkemeler olarak nasıl solun ve Kürt hareketinin avukatları tarafından yıllar boyunca eleştirildiğini, bu eleştirilere kulak tıkandığını, ama bugün gelen noktada bütün siyasi yelpazenin bunlardan yaka silttiğini, yani solun yine haklı çıkmış olduğunu çarpıcı örneklerle anlattı. Ermiş aynı zamanda titiz bir kaynak taramasıyla, bu davanın iddianamesinin Gezi isyanını nasıl şimdiki Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın bir demecini kelime kelime kopyalama yoluyla anlattığını ortaya koyarak savcıyı mahcup duruma düşürmeyi başardı.

DİP avukatı: gerekirse genel başkanı, parti yönetimini, beni yargılayın!

Yoldaşımız Şiar Rışvanoğlu'nun yaptığı savunma ise, tarzı, üslubu, içeriği ile duruşma salonundaki herkesin dikkatini üzerinde topladı. Görevli jandarma erlerinin tamamı, arkalarına düşen, dolayısıyla geri dönerek izlemek zorunda oldukları Rışvanoğlu'ndan gözlerini bir an ayırmadılar, kulaklarını bütünüyle ona verdiler.

DİP avukatı yaptığı siyasi savunma ile iddianamenin polis fevlekelerinden ve internetten kopyala yapıştır yöntemleriyle imal edilmiş, tutarsız, değersiz, uydurma bir belge olduğunu kanıtladı, davanın temelini siyasi olmakla kalmadığını, son derecede çürük olduğunu ortaya koydu. Avukatımıza göre 53 sayfalık iddianamenin sadece 5 sayfasının herhangi bir hukuki değeri vardı. O beş sayfa da sanıkların kimliklerinin sergilendiği sayfalardı!

Şiar Rışvanoğlu'nun öncelikle vurguladığı nokta, bu dava ile halkın isyan hakkının yargılanmaya çalışıldığı, oysa bütün tarihin motoru olan ve milyonlarca insanı içeren bu hakkın yargılanamayacağı idi. Rışvanoğlu bu mahkemede sanık sandalyesinde aslında başbakanın, ilgili bakanların, valilerin, emniyet müdürlerinin ve halk isyanı sırasında ortaya çıkan ölüm ve yaralanmaların bütün sorumlularının oturuyor olması gerektiğini ileri sürdü. Bugün bütün toplumun gözleri önünde ortalığa saçılmış olan pislğin Gezi ile başlayan halk isyanı sayesinde gündeme geldiğini vurguladı. Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz'ın katil polisleri "gözlerime bakarak konuşun" meydan okumasını gündeme getirerek kimin esas sanık olması gerektiğine işaret etti.

Rışvanoğlu sanıkların sapanla taş atma

ya da barikat kurma ile suçlanmasının kabul edilemeyeceği gerçeğini de hukukun temel kavramlarından meşru müdafaa kavramı temelinde öne sürdü. Milyonlarca insan en temel demokratik hakları olan gösteri hakkını kullanırken devletin buna her türlü silahla ve ne idüğü belli olmayan birtakım sivil saldırılarıyla engel olmaya kalkıştığında, halkın bu en temel hakkını kullanabilmek için harekete geçmesinin hiçbir şekilde suç olarak kabul edilemeyeceğinin altını çizdi. Avukatımız, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin "Nurettin Aldemir ve diğerleri-Türkiye" davasında bu söylenenleri hukuken doğrulayan kararının Türkçe çevirisini de dosyaya konulmak üzere mahkemeye verdi.

Rışvanoğlu'nun üzerinde durduğu bir başka nokta, iddianamenin yoldaşımız Cihan'ın halk isyanına katılımını Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) adında bir başka örgüte bağlama saygısızlığı idi. Avukatımız kendisinin internetten indirdiği İspanya'da faal ETA, İrlanda'da faal IRA ve Sri Lanka'da uzun yıllar mücadele vermiş olan Tamil Kaplanları örgütlerinin tarihçesini ve görüşlerini anlatan belgelerin çıktılarını teker teker yere fırlattıktan sonra, iddianamenin yarısından fazlasını işgal eden MLKP tarihinin de internetten kopyalanarak yazılmış olduğunu ima ederek, iddianamenin de aynı muameleyi hak ettiğini ama usul nedenleriyle onu yere atamayacağını belirtti. Rışvanoğlu, elinde Gerçek sitesi yazılarının çıktıkları, Gerçek gazetesinin sayıları ve Çapulcu Özel Sayısı ve benzer dokümanlardan oluşan bir dosya ile Devrimci İşçi Partisi'nin olayların birinci gününden geçtiğimiz Ocak ayına kadar halk isyanı hakkında 137 adet yazı, bildiri, inceleme ve benzeri materyal çıkardığını, mevcut olduğu bütün şehirlerde hareketin ayrılmaz bir parçası olduğunu, isyanı bütünüyle kendine özgü bir biçimde tahlil ettiğini ve kendine özgü politikalar savunduğunu vurguladı. Bütün DİP yönetici ve militanları gibi Cihan'ın da bu büyük halk hareketinde kendi partisinin görüşleriyle yer aldığı, başka her türlü iddianın safсата olduğunu belirtti.

Rışvanoğlu, bunları anlatırken DİP Genel Başkanı Sungur Savran'ın duruşma salonunda olduğunu belirtti, Savran'dan kısa süre ayağa kalkmasını istedi ve şöyle dedi: "Eğer yargılanacak birileri varsa, gencecik insanlar değildir. Genel başkandır, partinin diğer yöneticileridir, DİP üyesi olmaktan onur duyan benim gibi insanlardır!"

Akdeniz'den gençlik örgütleri mücadeleye hatlarını çiziyor

Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş örgütü EEK'in (Devrimci İşçi Partisi) gençlik örgütü OEN'in (Devrimci Gençlik Örgütü) çağrısıyla 18-19 Ocak tarihlerinde Atina'da bir uluslararası toplantı gerçekleştirildi. Başta gençler arasında son derecede yüksek seyreden işsizlik gelmek üzere gençliğin başlıca sorunları masaya yatırıldı. Toplantıya OEN'in yanı sıra, Türkiye'den DİP'li Öğrenciler, İtalya'dan PCL (Komünist İşçi Partisi) Öğrenci Komisyonu ve Sırbistan'dan Marks21 adına delegeler katıldı. Avrupa, Orta Doğu ve Kuzey Afrika'dan birçok gençlik örgütü ise çağrıya olumlu cevap vermelerine rağmen mali ve teknik sebeplerle fiilen katılmamış olsalar da yazılı ve görsel destek mesajları iletiler. Arjantin'den PO'nun (İşçi Partisi) gençlik örgütü UJS'nin (Sosyalist Gençlik Birliği) okyanus ötesi dayanışma mesajının yanı sıra, o dönemde tutsak olan Mustafa Cihan Yılmaz yoldaşımızın Türkiye

hapisanelerinden gönderdiği enternasyonalist mesaj katılımcılar tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı.

Cihan yoldaşımızın Antalya L Tipi Cezaevinden uluslararası gençlik toplantısına ilettiği mesaj şöyle idi:

Dünyanın dört bir tarafından bir araya gelen DEYK'in yiğit militanları;

2013 başta Türkiye olmak üzere Dünya'nın dört bir tarafında isyan yılı oldu. "İdeolojilerin, tarihin sonunun" ilanından sonra ezilen ve sömürülenler güçlerini alanlarda tekrar kapitalizme gösterdi. Rüzgar tekrardan ezilenlerden ve sömürülenlerden yana esmeye başlıyor. Bu rüzgarla yelkenlerimizi doldurmak üzere DEYK'i hazırlamalıyız yoldaşlar! Bu hazırlıkta biz DEYK'in gençlerine çok iş düşüyor ve ben bu yükü hep beraber kaldıracımıza eminim. Emperyalizmin sürekli savaşını, kapitalizmin sömürsünü durduracağız! Bu emin olma hali ve devrimci

ci kararlılıkla DEYK'in bütün genç militanlarını Türkiye'nin hapisanelerinden devrimin bütün ateşiyle selamlıyorum!

Ya sosyalizm, ya barbarlık!

Yaşasın sosyalist dünya devrimi!

Yaşasın dördüncü enternasyonal!

Yoldaşımız Cihan...

İki gün süren tartışmaların ilk gününde, katılımcı örgütler, ülkelerindeki gençlik mücadeleleri üzerine sunumlar gerçekleştirdiler. Ardından da bu sunumları temel alarak daha geniş bir açıdan Akdeniz devrimci havzasında gençliğin devrimci deneyimleri ele alındı. İkinci günün ana tartışma konusu ise gençliğin sorunlarına karşı uluslararası mücadeleyi birleştirecek bir mücadele programı oluşturulması oldu. Günün sonunda katılımcılar tarafından bir sonuç bildirgesi karara bağlandı,

önümüzdeki bir yıl için bir eylem planı hazırlandı.

Gerçekleştirilen toplantı gençlik içerisinde örgütlenen enternasyonalist ve devrimci güçlerin bölge çapında ortak eylemliliğini örnek üzere çok önemli bir adım olarak görülmelidir. İlerleyen dönemde DEYK (Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluş Koordinasyonu) gençliğinin başını çektiği çok daha büyük ve önemli adımların, Akdeniz devrimci havzasının motoru konumundaki gençliğe siyasi ve örgütsel bir perspektif sunulmasının tohumu bu toplantı ile atılmış oluyor.

Yaşasın gençliğin uluslararası devrimci mücadelesi!

Yaşasın Dördüncü Enternasyonal!

Uluslararası Enternasyonalist Gençlik Toplantısı açıklaması

Avrupa ve Ortadoğu'nun dört ülkesinden devrimci enternasyonalist gençler (Yunanistan'dan Devrimci Gençlik Örgütü [OEN-EEK], Türkiye'den Devrimci İşçi Partisi Gençlik Komiteleri, İtalya'dan PCL Gençlik Komitesi, Sırbistan'dan Marks21) 18-19 Ocak 2014 tarihinde Atina'da düzenlenen **Uluslararası Enternasyonalist Gençlik Toplantısı'na** katıldılar. Arjantin'den PO'nun gençlik örgütü Sosyalist Gençlik Birliği de toplantıya bir destek mesajı göndererek katıldı.

Yunanistan'ın memorandum hükümeti (Samaras-Venizelos) Avrupa gençliğine ve işçilerine dönük kapitalist saldırıyı koordine etmek ve benzeri gelişmeleri Kuzey Afrika ve Türkiye'de de teşvik etmek için Avrupa Birliği'nin dönem başkanlığını devraldıktan sadece birkaç gün sonra (7 Ocak) aynı bölgenin gençlik hareketinin öncü güçleri Yunanistan'da buluşarak kendi militan deneyimlerini; hareket perspektiflerini; kapitalizmi, onun (AB gibi) uluslararası birliklerini ve devletlerini ortadan kaldırmak için ortak bir mücadele programını ve ortak bir eylem planını tartıştılar.

Tartışmaların ortak çıkarımı, 2008-2009'daki dünya çapındaki çöküşün ardından ortaya çıkan ekonomik ve siyasi çalkantının

vurduğu Avrupa, Kuzey Afrika ve Ortadoğu gençliğinin en temel toplumsal probleminin işsizlik ve yarı-zamanlı çalışma olduğuydu. Bu çalkantının sonucu ulusal husumetlerin, yeni emperyalist müdahaleleri de içerecek şekilde, yeniden dirilmesidir.

Bu sorunun üstesinden gelmek için geliştirilen, kemer sıkama önlemlerini dayatan, esnek çalışmayı yaygınlaştıran, iş güvencesinin ve kamusal eğitimin içini boşaltan küresel, bölgesel ya da ulusal çaptaki tüm kapitalist girişimlerin işçi hareketini ezemedikleri sürece başarısız olduğunun ve başarısız olacağına farkındayız.

Yunanistan'da ve genel olarak Güney Avrupa'da Aralık 2008'den genel grevlere ve diğer sınıf mücadelelerine, Kuzey Afrika'da 2011'deki devrimlerden Türkiye'deki isyana bu bölgedeki tüm toplumsal mücadelelerin başını ne bugünü ne de bir geleceği olan genç proletarya çekmekte. Devletin ve devlet-dışı unsurların baskılarının, polis ve faşist çetelerin uyguladığı vahşetin genç kuşağı hedef almasının sebebi budur. Bu baskının hedefinde sadece işçiler ve göçmen işçiler değil, Yunanistan'da HIV pozitif seks işçisi kadınların gözüaltına alınması ve cezalandırılmasında, LGBT'lere yapılan faşist saldırılarda ve Tunus'ta feminist hareketin parçası militan

genç kadınlara fahişelik suçlamasıyla açılan soruşturmalarda görüldüğü gibi dışlanmış ve ezilmiş her toplumsal grup yer alıyor.

Hepimiz inanıyoruz ki, işçiler ve gençlik kapitalist krizin bedelini kendi kanlarıyla ödemeyeceklerse uluslararası bir sınıf olarak genç proletarya, enternasyonalist bir birlik ve hareket inşa etmelidir. Bu böyledir çünkü işsizlik dâhil insanlığın tüm sorunlarına evrensel bir çözümü, kendi devrimci Enternasyonalizmiyle, kendi devrimiyle, dünya komünizmi için kendi iktidarıyla ancak proletarya sunabilir!

Bu doğrultuda, aşağıdaki temel noktalarda gençliğin işsizliğe karşı geçiş taleplerini içeren bir programı savunuyoruz: işten atmanın yasaklanması; herkesin insanca yaşayacak ücretlerle daha az çalışması (çalışma saatlerinde değişken ölçek aracılığıyla var olan işlerin paylaşılması); ücretsiz kamusal eğitime ve kamusal sağlık hizmetine özgürce ulaşım; dünyanın kredi köpekbalıklarına ödenecek devlet borçlarının iptali; işsizlerin, işçilerin, emeklilerin, kentlerin yoksul emekçilerinin ve köylülüğün borçlarının iptali; banka sisteminin ve ekonominin stratejik sektörlerinin karşılıksız olarak işçi denetiminde ve yönetiminde kamulaştırılması.

Atina, 19 Ocak 2014

Ortak mücadele kararları

1. Tutuklu bulunan Türkiyeli yoldaşımız Mustafa Cihan Yılmaz'ın 6 Şubat Perşembe günü yapılacak duruşması sırasında ortak bir eylem günü örgütlenmesi. Bulduğumuz ülkelerde aktif örgütlerimiz ya da gençlik komitelerimizin bulunduğu her şehirde ortak bir metinle eylemler gerçekleştireceğiz.
2. Katılan her örgütün sunumlarının ve Uluslararası Enternasyonalist Gençlik Toplantısı'nın sonuçlarının yer aldığı İngilizce bir broşürün 1 Mart 2014 tarihinde basılması.
3. Nisan 2014'te Atina'da gerçekleştirilecek 2. Enternasyonalist Avrupa Konferansı'nın başarısı için yeni işçi örgütlerini ve gruplarını etkilemek adına çalışma. Konferansın organizasyon komitesine Uluslararası Enternasyonalist Gençlik Toplantısı katılımcılarının ortak bir katkı yapabilmesini öneriyoruz.
4. 9 Mayıs 2014 Halkların Antifaşist Zafer Gününün bir eylem günü olarak örgütlenmesi.
5. Eylül-Ekim 2014'te Yunanistan, Türkiye, İtalya ve Sırbistan'da işsizliğe karşı iki aylık bir uluslararası kampanya örgütlenmesi. Kampanya esnasında aktif olduğumuz her ülkede diğer ülkelerden delegelerin katıldığı uluslararası açık toplantılar düzenlenerek gençliğin kitlesel bir biçimde bulunduğu (okullar, üniversiteler, iş bulma kurumları gibi) yerlere sistematik müdahalelerde bulunulması.
6. 2015'in ilk üç ayı içerisinde (Atina, İstanbul ya da Roma'da) 2. Uluslararası Enternasyonalist Gençlik Toplantısı'nın düzenlenmesi.

Cihan'la ve tüm isyan tutsaklarıyla dayanışma, Türkiye sınırlarını aştı!

Yunanistan

Yunanistan

Arjantin

6 Şubat'ta sadece Antalya'da değil, tüm dünyada sokaktaydık! DİP'in kardeş partileri, Cihan yoldaşımızla ve tüm isyan tutsaklarıyla dayanışma için seferber oldular; Türkiye büyükelçilikleri ve konsolosluklarının önünde eylemler düzenlediler. Arjantin'de Buenos Aires'teki eylem PO (İşçi Partisi) milletvekilleri de katıldı. İtalya'da PCL'in (Komünist İşçi Partisi) çağrısıyla Roma, Floransa, Venedik, Napoli, Messina'da eylemler düzenlendi. EEK'li (Devrimci İşçi Partisi) yoldaşlar ise Atina, Selanik, Patras ve Volos'ta gerçekleştirdikleri protestolarla, Cihan'ı ve Türkiye'deki halk isyanını savundular.

İtalya

İtalya

İsyanı yeniden harlayalım, emekçi kadınlarla büyütelim!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Devrimci İşçi Partisi, halkın bütün ezilen kesimleri gibi, ezilen cinsin, yani kadınların kurtuluş mücadelesini de ikirciksiz biçimde destekliyor. Kadınların kurtuluşu mücadelesinin hemen şimdi içinde yaşadığımız sınıflı toplumda başlatılmasının doğru olduğuna, buna karşılık gerçek kurtuluşun ancak cinsler arasındaki sosyo-ekonomik işbölümünün ortadan kaldırılması için ev işinin bütün toplumun ortak işi haline gelmesini sağlayacak toplumsal mülkiyeti gerektirdiğine inanıyor. Bütün kadın yoldaşlarımızı ve dostlarımızı bu 8 Mart'ta bir kez daha emekçi kadınların ve genç kadınların öncülüğünde partimiz saflarında, DİP'li kadınlarla yürümeye davet ediyoruz.

Gezi ile başlayan halk isyanında kadınlar, ilk günden itibaren isyanın önemli bir parçasını oluşturdu. İsyanın sembolleri, sembolleri arasında bile hep kadınlar öne çıkıyor. Ama sadece kırmızılı, siyahlı kadın değil; emekçi mahallelerden kadınlar, genç kadınlar, öğrenci kadınlar isyan etti.

Neden? Çünkü on yılı aşkın süredir karşılarındaki hükümet ve yandaşları kadınların kaç çocuk doğuracağından o çocukları normal yolla mı, sezaryenle mi doğurması gerektiğine, kiminle nerede nasıl yaşayacaklarından hamileyken sokakta gezip gezmeceklerine her konuda kadınlar adına söz söylüyor, kendi yaşam biçimini dayatıyor. Bir ayda en az 20 kadının öldürüldüğü bir ülkede kadına yönelik şiddetin abartıldığını söylüyor. Açık açık başbakanın ağzından kadın erkek eşitliğine inanmadığını ifade etmekten geri durmuyor. İşsizliğin artışı

bile daha çok sayıda kadının iş aramasına bağlayarak yükü kadınların üstüne bırakıyor. Kadın cinayetleri can alıyor; ama devlet kadınları değil, katilleri koruyor. Bu düzenin hukuku tecavüz olaylarında bile kadınları sorumlu tutacak bir şeyler bulabiliyor; "Bira içmiş, tecavüz sayılmaz" diyebiliyor. Tecavüzcüler aldıkları ceza indirimleri ile yaptıklarının bedelini ödemediği için devam ediyor. Tecavüze uğrayan kadınlar ise hayat boyu o olayın psikolojik ve bedensel etkileriyle boğuşuyorlar.

İşte bu koşullarda kadınlar isyanın bir parçası oldular. Zapt edilen meydanlarda her türlü zorluğuna rağmen yine de bambaşka bir yaşamın mümkün olabileceğini gördüler. Gezi Parkı'nda ve büyük kentlerin meydanlarında kolektif bir yaşamın içinde yer aldılar. Bugün artık isyan gerilemiş, ateşi şimdilik sönmüş olsa da kadınların yaşamına, mü-

cadeyle bakışına bir iz bıraktı. Önümüzdeki günler, isyan alevinin yeniden parlamasının dinamikleri bakımından çok zengin. Üstelik bu kez ekonomik krizin derinleşmesi ihtimali Taksim, Kızılay ya da Konak'taki kadınlarla Çorlu'nun, Tuzluca'yı'n, Çiğli'nin kadınlarını buluşturabilir.

İşte o potansiyel ortaya çıktığında ihtiyacımız kırmızılı kadınlara Tuzluca'yı'n, Çorlu'nun, Çiğli'nin kadınlarının mücadelesi birleştirmek, isyanı bu kez emekçi kadınların daha güçlü katılımıyla büyütme olacaktır.

Çeyiz sandıkları, çamaşır makineleri

Daha küçüktükten kız çocuğu dediğiniz bez bebekleri ile oynar, onları yedirir, içirir, uyutur, hatta altını bile değiştirir. Biraz büyüyünce bir gelinlik ve onunla içine gireceği pembe panjurlu bir ev hayali olmazsa olmaz. Tabii içinde en güzelinden eşyalar, mobilyalar, çeyizler de şart. Hepsinin üzerine titremesi, gözü gibi bakması beklenir kadınlardan bir ömür boyu.

Kadınlara öğretilen bu. Ama bu topraklardaki ezilen emekçi kadınlar, geçtiğimiz yıl hikâyeyi biraz değiştirdiler. Çeyizler uyumak, çamaşır makineleri kirliyi yıka-

mak, çeyiz sandıkları örtüleri dantelleri saklamaktan başka amaçlara hizmet etti. Armutlu'da, Tuzluca'yı'da, Gazi'de halkın isyanını savunmak için kurulan barikatlarda yerlerini aldı. Aslında hikâyenin başı da aynı değil; çünkü söz konusu olan senet sepet borç harç alınan eşyalar. Yani yerine yenisini koymak zor. Ama yine de barikatlarda ateşe veriliyor işte. Bakınca sembolik bir anlam çıkarmak mümkün. Sermaye düzeninin ve onun sıkı dostu erkek egemenliğinin dayattığı hayatı reddedip mücadele içinde yepyeni bir hayatı kurma çabası!

İşsizlik de güvencesizlik de en çok kadınlara...

Geçtiğimiz günlerde Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Hanehalkı İşgücü İstatistikleri'ni açıkladı. Kadınların işgücüne katılımı açısından son derece çarpıcı veriler ortaya çıkmış durumda:

Ekim 2013 itibarıyla Türkiye genelinde kadın istihdam oranı yüzde 26,7. Kentlerde ise bu rakam daha düşük, yüzde 23. Ama kadınların üçte birinin ücretsiz olarak aile işçisi konumunda aile işletmelerinde çalıştığı düşünüldüğünde, ücretli çalışan kadınlar için istihdam oranı daha da düşüyor.

Ekim 2012 – Ekim 2013 aralığı karşılaştırıldığında, toplam işsiz kadın sayısı 997 binden 1 milyon 104 bine çıkmış durumda. Yani bir yılda 107 bin kadın, işsizler ordusuna eklenmiş.

Yükseköğretim mezunu kadınlarda işsizlik, bir önceki yıl aynı döneme göre 12 bin kişi artmış ve yüzde 17'ye ulaşmış. Bu oran, yükseköğretim mezunu erkeklerin yüzde 8,3'lük oranının iki katından bile fazla. Yani kadınlar için eğitim de işsizliğe çare değil.

Uzun süre işsiz kalıp artık umudunu keserek aktif olarak iş aramaktan vazgeçmiş ve bu yüzden resmi rakamlarda işsiz sayılmayan kişilerin %61'i kadın. Bu kişileri de dahil ettiğimizde, kadınların işsizlik oranı %23. Yani neredeyse her dört kadından biri işsiz.

Kayıt dışı çalışan kadınların toplam çalışan kadınlara oranı yüzde 52. Bunun arkasındaki en önemli faktör, kadınların yüzde 38 gibi yüksek bir oranda tarımda çalışıyor

olması ve tarımda çalışan kadınların neredeyse tamamının (yüzde 97'sinin) sosyal güvenlik kapsamı dışında olmasıdır. Tarım dışında ise kadınların kayıt dışı çalıştırılma oranı yüzde 24,8.

İstatistikleri daha detaylı inceleyip bir sürü başka oran daha vermek mümkün. Önümüzdeki günlerde ekonomik krizin derinleştiği koşullarda daha da artan çarpıcı oranlardan bahsetmek de. Ama bu rakamlar öyle kâğıt üzerinde durdukları gibi durmuyor. Kadın işçiler için bu rakamlar bazen sofralarında küçülen ekmeğe, bazen uzun süren işsizlikle boğuşmaya, bazen en güvencesiz işlerde çalışmaya, bazen işyerinde en temel haklarının ellerinden alınması, bazen işsizlik tehdidi ile evde yaşadıkları şiddete katlanma zorunluluğu, bazen işten atılma korkusuyla uzun çalışma saatlerine razı olup düşük yapmak, bazen de hepsini birden yaşamak anlamına geliyor.

Kadınların yazgısı mı böyle? Elbette değil! Yazılanı bozmak emekçi kadınların elinde. İş ki krizin bedelini işçi sınıfına ve onun en yoksul kesimi olan kadınlara ödetmeye çalışmak isteyen patronların karşısına "krizi biz yaratmadık, bedelini ödemeyeceğiz" diye çıkalım. Kadın işçiler olarak her kadına güvenceli, sendikali iş talebi ile mücadele edelim. 1857'de New York'lu dokuma işçisi kadınların açtığı yoldan, bu topraklarda bugüne kadar mücadele eden kadınların izinden yürüelim.

8 Mart: 150 yılı aşkın bir tarih

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün mücadele tarihine yazılmasının temelleri 150 yılı aşkın bir zamana dayanıyor. Önce 1857 yılında New York'ta dokuma işçisi kadınların 10 saatlik işgünü ve insanca çalışma koşulları talebiyle çıktıkları grev kanla bastırıldı, çok sayıda kadın işçi tutuklandı ya da öldürüldü. Ardından, 1908 yılında, yine New York'ta 15 bin tekstil işçisi kadının, daha yüksek ücretler, daha kısa çalışma süreleri, doğum izni ve oy hakkı gibi taleplerle "Ekmeğe ve Gül" sloganı ile sembolleşen mücadeleleri sırasında fabrikalarında "bilinmeyen bir nedenle" çıkan yangın sonucunda 129 kadın işçi yaşamını yitirdi.

Bu olayın ardından 1910 yılında, Danimarka'da toplanan Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda Clara Zetkin bir günün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasını önerdi. Konferans bu öneriyi II. Enternasyonal'e ilettiler ve öneri kabul edildi. Belli bir süre boyunca Dünya Emekçi Kadınlar Günü, çeşitli ülkelerde Şubat ayının sonları, Mart ayının başında farklı tarihlere

kutlandı. Tüm dünyada ortak tek bir gün olarak belirlenmesi ise 1917 Şubat Devrimi'ne dayanıyor. Eski takvime göre 23 Şubat, günümüz takvimine göre ise 8 Mart 1917 tarihinde Rusya'da işçi kadınlar savaşa ve yoksulluğa karşı greve gittiler. Bu grevle birlikte patlak veren Şubat Devrimi sonucunda Rusya'da çar devrimi, görevi ele alan geçici hükümet, kadın işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Bu mücadele sonucunda kadınlar oy hakkını elde ettiler. Bu büyük greve atıfla 1921 yılında toplanan II. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün her yıl 8 Mart'ta kutlanmasına karar verdi. Daha sonra devam eden mücadelelerin ve 1960'lı yıllarda yükselen feminizm dalgasının da etkisi altında Birleşmiş Milletler, 1975'te Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kadınların uluslararası bir günü olarak resmen kabul etti. Ancak emperyalist düzenin bir kurumu olarak emekçi kadın vurgusunu kaldırmayı da ihmal etmedi tabii ve adını Dünya Kadınlar Günü olarak değiştirdi.